STUDIORUM
AD
LINGUARUM SEMITICARUM GRAMMATICAM COMPARATIVAM PERTINENTIUM
PARTICULA PRIMA, AGENS

DE FORMATIONE QUORUNDAM NOMINUM SYRIACORUM.

DISSERTATIO INAUGURALIS,

QUAM

AMPLISSIMI IN UNIVERSITATE MARPURGENSI PHILOSOPHORUM ORDINIS

AUCTORITATE ET CONSENSU

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

VENIAMQUE LEGENDI IMPETRANDAM

SCRIPSIT

ET DIE X MENSIS JULII ANNI MDCCCLXXV

PUBLICE DEFENDET

CONRADUS KESSLER,
CASSELLANUS
IN SEMINARIO THEOLOGICO PHILIPPINO REPETENS; SOCIETATIS ORIENTALIS GERMANICAE SODALIS ORDINARIUS.

MARPURGI AD LOGANAM,
A. MDCCCLXXV.

VIRIS ILLUSTRISSIMIS

LINGUARUM ORIENTALIUM PROFESSORIBUS PUBLICIS ORDINARIIS

PRAECEPTORIBUS PROPTER UNICA DE SE MERITA
PIE SEMPER ET CULTIS ET COLENDIS

HENRICO ORTHOBIO FLEISCHER

LUDOLFO KREHL

LIPSIENSIBUS

FRANCISCO DIETRICH

FERDINANDO JUSTI

MARPURGENSIBUS

PRIMUM HUNC QUAMVIS IMPERFECTUM FRUCTUM STUDIORUM
ORIENTALIUM

GRATISSIMI ANIMI SIGNIFICANDI CAUSA

OFFERRE AUDET

AUCTOR.

Praefatio.

Plagulae quas propono specimen sunt studiorum in grammaticam comparativam linguarum Semiticarum directorum quibus per hos duos qui proxime antecedunt annos operam dabam. Qua in re scopum sequebar eum, ut nonnulla formarum praecipue nominalium schemata per omnes dialectos Semiticas persequerer eo consilio, ut numerum satis largum exemplorum ex ipsis linguarum documentis neque magna lexicorum ratione habita peterem et petitorum notiones quam accuratissime stabilirem, tum originalem atque primariam totius schematis significationem ab exemplis, certissimis testimoniis, abstraherem, postremo, postquam singulis dialectis consuluissem, quaestionem in medium proferrem, quaenam notio schemati per dialectos nunc exstantes pertractato in lingua palaeosemitica necessario supponenda attribuenda esset. Quam viam secutus brevi cognovi duas esse res, in quibus recte perspectis totius formationis Semiticae cardo versaretur, alteram, ut scias, quae essentia atque natura sit vocalium Semiticarum a ceteris linguis potissimum indogermanicis satis diversarum, alteram, ut cognoscas, et quot et quales sint radices quae dicuntur pronominales vel formales, quarum opera materiales amplificantur et flectuntur.

Quamobrem nobis in animo est, ut de his deinceps thematibus methodum comparativam secuti verba faciamus,

1) de natura atque significatione radicitus atque prorsus vere symbolica vocalium a, i, u, et quod momentum in singulis syllabis positae habeant ad notiones formarum stabiliendas, potissimum in vocibus mediis (formatio),

neque vero secius in exeuntibus (declinatio), etiam, ubi (una cum consonantibus servilibus) terminationibis nominalibus originem dant (flexio);

2) de natura consonantium servilium, et quod momentum in excudendis stirpibus triliteris, tum in formandis quadriliteris, postremo in formis nominalibus, linguae ei quam nos sub oculis habemus usitatis, ex stirpibus illis omnibus producendis.

Disseremus igitur, ut specialia themata proponamus, de formatione nominum simplicium per solas vocales variantes effecta; de radicibus linguarum Semiticarum pronominalibus (formalibus); de declinatione Semitica; de adiectivis in î et in ân; de triliterorum e germinibus biliteris atque de pluriliterorum e biliteris formatione.

Vehementer vero, id quod diximus, nostra interest ut quasi fundamenta iaciamus firma atque certa disquisitionis criticae postea instituendae, ut theoreticae expositioni practica praemissa viam paremus atque muniamus. Itaque primum omnium e lingua Syriaca ad usum nostrum maxime idonea nonnulla formarum nominalium schemata exemplis a nobis ex ipsis documentis collectis illustramus, quorum notio peculiaris bene perspecta postea nos magnopere iuvabit. Atque iam inter ipsum enumerandum passim quam in rem postea usurpaturi simus prodimus. Ceterum copiosas grammaticorum atque lexicographorum recentiorum citationes consulto omisimus, cum materiam nostram nulla fere eorum ope collectam cur cum iis comparemus non intelligamus.

Unum oro atque obsecro; quodsi qui viri docti forte ante proximas studiorum horum partes typis expressas has plagulas inspexerint, severius de imperfecta scribendi ratione ne iudicent, cum nos in magna coacti fuerimus corporis fragilitate scribere sequentes plagulas.

Compendia scribendi.

Afr. carm. Nisib. — S. Ephraemi Syri carmina Nisibena ed. G. Bickell. Lips. 1866.

Ass. B. O. — Bibliotheca Orientalis Clementino-Vaticana rec. J. S. Assemanus tt. I. II. III, 1. 2.

B. A. ed. Hoffm. — Syrisch-Arabische Glossen. Erster Band. Autographie der Gothaischen Handschrift des Bar Ali. Herausg. von G. Hoffmann. Kiel 1874.

B. H. chron. — Barhebraei chronicon ediderunt J. P. Bruns et G. G. Kirsch. Lips. 1789.

Cast. — Edmundi Castelli Lexicon Syriacum ed. J. D. Michaelis. Gott. 1788.

Cur. Anc. Syr. doc. — Ancient Syriac Documents by W. Cureton and W. Wright. Lond. 1864.

- Corp. Ignat. — Corpus Ignatianum by W. Cureton. Lond. 1849.
- Fest. Lett. — The Festal Letters of Athanasius bei W. Cureton. Lond. 1848.
- Hist. of the Mart. — History of the Martyrs in Palestine by Eusebius ed. W. Cureton. Lond. 1861.
- Spic. Syr. — Spicilegium Syriacum by W. Cureton. Lond. 1855.

Efr. opp. — S. Ephraemi Syri Opera omnia quae exstant graec. et syr. ed. Petrus Benedictus et post eius obitum St. Evod. Assemanus. Rom. 1737 – 43.

Ferr. — Jo. Bapt. Ferrarii nomenclator Syriacus. Romae 1622.

Lag. anal. — P. A. Lagardii Analecta Syriaca. Lips. 1858.

Rel. Jur. — Reliquiae Juris ecclesiastici ed. P. A. de Lagarde. Vindob. 1856.

Land. anecd. — Anecdota Syriaca ed. J. P. N. Land. Lugd. Bat. vol. I. 1862, II. 1868, III. 1870.

Overb. — S. Ephraemi Syri, Rabulae episcopi Edesseni, Balaei etc. opera selecta ed. J. J. Overbeck. Oxon. 1865.

Sach. Ined. — Inedita Syriaca. Eine Sammlung von syr. Uebersetzungen griech. Profanschriftsteller. Herausg. von Ed. Sachau. Wien 1870.

Index argumentorum.

Comparativae linguarum Semiticarum investigationi duae res debent esse propositae, altera ut internam vocabulorum conformationem vocalium variatione expressam atque harum ipsarum vocalium naturam, altera ut servilium literarum, et suffixarum et praefixarum et infixarum, origines atque in vocibus excudendis usum inquirat legibusque astringat. Duas enim has linguae semiticae sequuntur vias et in radicibus suis materialibus ad primariarum vocum integrarum perfectarumque, sive verborum (ῥήματα) sive nominum, gradum evehendi et in his vocibus effictis ad secundarias notiones specialiores atque definitiores propagandis, ut hinc servatis consonantibus tanquam firmis solidisque corporum grammaticorum ossibus solas vocales permutent tanquam corporum colores atque vestimenta, illinc, sicut omnes linguae, elementis servilibus utantur. At in eo ab omnibus linguis differunt, primum, quod ipsis vocalibus per symbolicam quandam rationem, si quidem in certis syllabis positae cernuntur, certa significatio inest quae ad totius vocabuli notionem constituendam summum affert momentum; deinde, quod elementa servilia et vocabulorum formationi et formatarum flexioni inservientia quasi per totum vocabuli corpus migrare valent neque solum in fine sed etiam in principio atque in medio corpore vocis atque in tribus una simulque locis consistendi facultatem atque consuetudinem habeant. Ut unum exemplum afferam, per literam semivocalem jâ (ى) in lingua arabica diversissima et nominum et verborum schemata efformantur, cum non solum in fine appareat tanquam nominum relativorum (الأَسْمَآءُ الْمَنْسُوبَةُ) signum peculiare sed etiam in initio formarum nominalium earum quarum schema in tertia persona imperfecti cernitur (يَفْعَلُ etc.), nec non in mediis vocibus inseratur ut in فَيْصَلٌ „iudex, disceptator, qui

totam rem quamvis implicatissimam dissolvit"; فَيْكَرٌ multum cogitans etc., pariter litera alif (أ) e. gr. قُرْبَى „vicinitas" — in fine —, اِطْمَأَنَّ tranquillum esse in media voce —, أَقْرَبُ proximus in initio; atque hae literae serviles coniunctae in una eademque voce atque id quidem alia in alia syllaba usurpantur cf. varia vocabulorum schemata quae in una deliri hominis notione per stirpem هَذَرَ expressa occurrunt: هُذَرَةٌ هِذَّارٌ, هَيْذَارٌ, هِذْرِيَارٌ, مِهْذَارٌ, ap. Freyt. s. v. —

Qui igitur indagare vult quae sit notio unicuique schemati semitico propria, omnes eas formas inter se componere debet quae in principali vocis loco eandem habent notam characteristicam sive vocalem sive literam servilem. Ad vocalem quod attinet exemplum habeas unum hoc, quod vocalis *u* in prima syllaba formarum فُعَلٌ, فُعَالَةٌ, فُعَيْلٌ, فُعِلَ exstans testimonio est satis gravi significationes quoque inter se radicitus esse cognatas harum quatuor formarum: quarum prima in adiectivis vitia aut corporis aut animi designantibus[1]), altera in substantivis omnis generis recisamenta significantibus [2]), tertia in deminutivis, quarta tanquam usitatissima forma temporis in genere passivo perfecti occurrit: quas quatuor notiones inter se cohaerere nemo non videt; nam passiva forma قُتِلَ, ut de una hac per speciem a reliquis remotiore aliquid addam, cum significet „er ist gemordet worden", trucidandi actione in aliquo obiecto tam plane ad finem perducta ut iam nil nisi actionis eventus, homo trucidatus, ante oculos sit, et ipsa praebet recisamenti vel similis rei ideam. — Quantum vero ad pluralium qui vocantur fractorum naturam dignoscendam conferat methodus Hamakeri viri clarissimi, qui in disquisitione sua ad hanc materiam pertinente (Orientalia edd. Juynboll etc. vol. I p. 1—63)

---

1) ut نُوَمَةٌ somniculosus.

2) ut قُرَاضَةٌ ramenta auri a قَرَضَ secare, radere.

viam a nobis indicatam est ingressus, suo in hac lucubratione loco sumus demonstraturi.

Nos igitur et ipsi in formis semiticis inter se secundum leges duas supra propositas comparandis versati brevi cognovimus quantum lucis in eam materiam offundatur e lingua Syriaca, quae quamvis pauciores formas linguam Arabicam conferenti ex antiqua copia palaeosemitica conservasse videatur, in singulis speciebus haud raro ipsam originem praebet e qua vel Arabicus usus profluxit. At quid nobis linguas Semiticas inter se conferentibus linguae Syriacae auctoritas, quamdiu multa eius linguae schemata atque ea vel maximi momenti in libris grammaticis perpaucis neque satis certis exemplis comprobata reperiuntur, de natura vero formarum et origine nil fere dictum est? Necessarium igitur mihi est visum eas formas, in quibus postea tanquam fundamento systema nostrum comparativum superstruere in animo habemus, largioribus testimoniis munire iisque non e Bibliorum versionibus petitis, ut etiamtum Hoffmannus assolebat, sed e libris profanis, quorum ipsa argumenta linguae indoli libere atque solute sese manifestandi locum dabant; id quod ne tum quidem superfluum fore spero cum Merxianae grammatices pars nomini Syriaco dicata lucem aspexerit.

A. Ad internam nominum conformationem.

I. Forma ܦܰܥܳܘܠܳܐ. Haec species Arabicae فَعُّول (e. gr. قَيُّوم constans) respondens in lingua Syrica vitiositatis cuiusdam vel penuriae sensum continet, at subrara est, quare haec exempla: ܒܰܒܳܘܠܳܐ is qui pravo et perverso modo permutat, insipidus Cast.; ܒܰܒܳܘܠܝܳܐ verba foeda, obscoena Ferrar. 779; ܒܰܒܳܘܠܘܬܳܐ foeditas, obscoenitas verborum. — Similiter ܒܰܗܳܘܪܳܐ, non mere splendidus, ut arab. بَاهِر, sed lucem praebens inter claritatem et caliginem intermediam, tenebricosus, itaque de luce auroram antecedente B. H. chron. 101, 5 a fin., ܒܰܗܳܘܪܳܐܝܺܬ cursim Ferr. 137; ܠܰܚܳܘܫܳܐ hariolus, magus, incan-

tator; ܚܪܘܫܐ raucus; ܚܪܘܫܐ hariolus, magus [1]); ܙܥܘܪܐ parvulus, infans; ܩܡܘܨܐ Cast. 800 Ferr. 569 avarus; ܚܡܘܨܐ multitudo animalculorum immundorum vel venenatorum Ferr. 171 („ein Mischmasch"); ܚܪܘܥܐ Ferr. 183 subflavus; ܢܡܘܨܐ Ferr. 388 piger, abominabilis; ܥܫܘܪܐ perturbatus Ferr. 441; ܚܪܘܦܐ asper F. 452; ܩܡܩܘܡܐ pustulosus F. 576; ܪܡܘܪܐ F. 619 mollis, infirmus; ܫܒܘܛܐ virga, surculus, sceptrum, baculus F. 630: ܫܒܘܪܐ imperitus, rudis F. 630; ܫܥܘܪܐ difficilis, asper F. 653; ܫܛܘܪܐ stolidus.

II. Forma ܦܥܝܠܐ eiusdem est mensurae quae in forma nominum actoris usitatissima ܦܥܘܠܐ cernitur, nisi quod in altera syllaba î vocalis exstat tenuior quam û, quam ipsam ob rem hic actoris notio non praevalet, etiamsi optime subintelligitur. Exempla rarissima: ܚܒܝܠܐ tabernaculum ps. 104, 3; carbasus tentorii Ferr. 224; ܫܛܝܦܐ pl. ܫܛܝ̈ܦܐ alabastrum, pyxis aromatica Matth. 26, 7; ܟܘ̈ܐ ܫܛܝ̈ܦܬܐ fenestrae intrinsecus latae extrinsecus angustae Ferr. 657; ܫܡܝܪܐ adamas Ferr. 669; ܦܣܝܩܐ F. 908 placenta azyma; saepius legitur ܒܦܣܝ̈ܩܬܐ paucis (sc. verbis, ܡ̈ܠܐ); ܙܪܝܦܐ F. 153 pluvia vehemens, tempestas.

III. Schema illud deminutivis Arabicis legitimum فُعَيْل ne a Syriaca quidem dialecto abesse Nöldekius Or. et Occid. II, 176, id quod constat, duobus exemplis ܥܘܙܠܐ hinnulus [Overb. 365, 21 cum ܐܝܠܐ coniunctum] et ܥܠܝܡܐ adolescens in medium prolatis demonstravit. At nonnulla restant exempla: ܪܗܝܢܐ pignus

1) quod a ܚܪܘܫܐ probe est distinguendum cf. B. H. opp. gramm. ed. Martin II, 98 comment. l. 6 a. fin. ܚܪ̈ܘܫܐ ܡܠܦ̈ܢܐ : ܚܪ̈ܘܫܐ ܐܚ̈ܘܕܐ i. e. „ܚܪ̈ܘܫܐ sunt doctores, at ܚܪ̈ܘܫܐ fascinatores."

B. H. chron. 43, 5 cf. notionem „dedit alicui partem opum suarum“ ap. Freyt. s. v. فَيَّجَ; etiam legatus, e. gr. pro hebr. צִיר Jes. 18, 2; ܦܘܠܚܡܐ excellens, insignis, solers Efr. carmm. Nisib. 41, 64 (ed. Bick.) cf. Barhebraei explicationem in Opp. gramm. ed. Martin t. II p. 97 l. 9 comment.: ܦܘܠܚܡܐ اَلْمَاهِرُ. ܦܘܠܚܡܐ ܗ̄ܘ ܓܢܒܪܐ ܡܪܝܐ. ܦܘܠܚܡܐ ܟܢܘܫܝܐ ܣܘܦܢܐ i e. ܦܘܠܚܡܐ est homo ingeniosus, ܦܘܠܚܡܐ est congregatio atque turma, ܦܘܠܚܡܐ est consummatio atque finis“. Inde ܦܘܠܚܡܘܬܐ acumen ingenii. — ܦܘܪܦܡܐ fucus purpureus ad inficiendas pelles inserviens Ferr. 276 cf. ܐܦܪܦܡ lavit, abstersit F. 735. — ܕܘܪܣܡܐ divitiae, opulentia F. 604. ܕܘܪܣܟܐ limes agrorum, lapis terminalis (cf. أَدْرَكَ consequi, דֶּרֶךְ via); ܒܘܪܝܢܐ lucerna 1 chron. 28, 15; saepius in evangeliario Hierosolymitano (ed. Comes Franc. Miniscalchi Erizzo Veron. 1861) occurrens; ܒܘܪܙܡܐ accipiter (etiam ܒܪܙܡܐ; persicum باز ab hac voce Semitica abest); ܐܡܘܫܟܢܐ cubitum, mensura cubitalis, ulna; ܦܘܠܚܡܐ panis, placenta; ܒܘܫܢܐ turba, interpellatio; ܡܘܙܡܐ splendores, radii e. gr. solis, ignis (cf. أَشْرَقَ nituit vultus).

IV. Formae arabicae فُعَالَةٌ, qua omnium actionum recisamenta designantur, in ling. Syriaca proxime convenit ܦܘܣܩܐ, at inflexa notione facta est nominum actionis abstractorum exemplar perpetuo effictum; at cognationis vinculum est ipsa abstractio, nam etiam abstrahere est recidendi genus. Omissis vulgaribus satis exemplis verborum triliterorum — ܟܘܬܠܐ pollutio, ܟܘܬܡܐ obtrectatio etc. — pluriliteris animum intendimus. ܐܢ ܗܘܝܬ ܒܫܘܥܒܕܐ si in servitutis statu es Lag. anal. VIII, 7; ܠܐ ܡܩܒܠ ܐܦ ܠܐ ܚܕ ܫܘܚܠܦܐ ܐܘ ܫܘܢܝܐ ܐܠܗܝܐ (Christus) non supportavit ne unam quidem transmutationem vel variationem divinam [i. e. in natura sua divina factam] Lag. anal. XXII, 12; Lag. anal. 137, 27 ܘܠܐ ܫܘܚܠܦ ܘܠܐ ܫܘܢܝ sine ulla mutatione

atque discriminatione; ܒܡܣܝܒܪܢܘܬܗ ܢܝܚ ܘܬܗܪ ܠܡ̈ܠܐܟܐ angelos patientia sua laetificavit atque obstupefecit Overb. 159, 18, Lag. anal. 144, 16 ܐܢ ܠܐ ܢܘܪܐ ܢܘܗܪܐ ܐܝܬܘܗܝ ܘܠܐ ܫܠܗܒܘܬܐ ܟܠܟܠ, si igne et inflammatione prorsus caret; ܬܗܪܘܢܐ admiratio, stupor; ܬܡܗܠܘܬܐ consternatio; ܓܡܘܪܝܐ consumptio; ܙܡܘܪܝܐ melos, psalmodia B. H. I p. 182 lin. 8 ܥܘܪܓܠܐ volutatio 2 Petr. 22, 2; ܥܘܪܩܠܐ implicatio, concr. offendiculum arab. التّعويق; ܦܘܠܚܪܐ dissipatio; ܫܘܥܠܐ iactantia, superbia ps. 10, 1; ܟܘܦܪܝܐ negatio rei, τὸ μὴ εἶναι Ferr. 103; ܢܘܨܦܐ conflagratio, ardor Ferr. 374; ܡܘܫܚܬܐ mensura, dimensio Ferr. 409; ܡܘܣܟܠܐ continentia religiosa Ferr. 410. —

B. Ad externam nominum formationem.

I. Litera servilis ܝܘܕ.

1) ܦܥܘܠܐ. Species nominum verbalium satis notabilis; est enim quoad significationem nomen actionis stirpis verbalis primae, at arctiore notione τὸ τὸν πράττοντα εἶναι instructum; in serie autem formarum derivatarum ad participium passivum פָּעוּל se annectit. Literam autem jûd in extrema hac forma exstantem inter praecipua equidem habeo testimonia illius rei a Dietrichio in libro „Abhandlungen zur hebräischen Grammatik“ anno 1846 tanquam primo omnium stabilitae, quod verbum atque nomen semiticum etiam in fundamento triliterali per consonantes serviles augendo atque amplificando unam atque eandem rationem sequuntur. Nam litera jûd in ܦܥܘܠܐ sine vocali â annexa conspicitur — contra cf. ܨܘܚܝܐ vituperium —: quod formationis genus praeter hoc in solo verbo et quidem forma ܦܥܠܠ pro ܦܥܠ arab. فَعْلَلَ pro فَعَلَ cernitur e. gr. ܦܪܣܡ nudavit, alia, de quibus infra. Ergo ubi has formas verbales, id quod iustum est, nomina masculini generis habueris indeque tanquam de statu absoluto statum emphaticum in ܐ deduxeris, formas accipies quales ܦܪܣܡܐ, quae eadem est atque ܦܪܘܣܡܐ sola

excepta vocalismi interni dispositione: at ubi formam illam stirpis ḳal in syriasmo rarissimam ܦܥܘܠ arab. فُعُل, cuius unum exemplum grammatici habent ܩܦܘܪ horruit, supposueris, deducto inde schemate illo quadrilitero orietur ܩܘܦܪ st. emph. ܩܘܦܪܐ, atque ea quidem forma prorsus penitusque eandem praebet speciem quam forma nominalis ܦܘܥܠܐ. Eam iam exemplis sumus illustraturi: ܡ̈ܠܐ ܕܓܠܬܐ. ܣܗ̈ܕܐ ܐܝܟ ܕܥ̈ܩܬܐ ܠܗܘ ܕܡܦܩ ܠܗܘܢ. ܟܕ ܫܘܓܫܐ ܘܐܘܠܨܢܐ sermones fallaces testes [1]) sunt calamitatum ei qui profert eos, cum [digito quasi] commonstrent perturbationem [proper. „das Gestörtsein"] et tribulationem Lag. anal. XVI, 18; ibid. XLI, 11 ܒܐܘܠܨ̈ܢܐ in coarctationibus i. e. rerum angustiis; XLIX, 15 ܡܫܬܠܠ ܘܪܚܝܩ ܡܢ ܫܘܓܫܐ, remotus a perturbatione. – Sach. Ined. Syr. (Lips. 1870) XVI, 6. 5 a fin. ܐܠܘ ܓܝܪ ܐܬܓܠܝܘ ܠܥܝܢ ܟܠܢܫ. ܡܥܡܠܠ ܗܘܐ ܒܫܘܓܫܐ ܘܛܠܘܡܝܐ ܡܢ ܡܨܥܬܐ etenim si [opera occulta ܘܥܒ̈ܕܐ ܕܟܣܝܢ lin. 7 a fin.] revelarentur coram omnibus hominibus, oppressio et defraudatio e medio progrederetur; B. H. chron. 47, 10 ܗܢܐ ܗܦܟ ܐܬܐ ܡܢ ܩܘܦܪܘܣ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܥܪܘܩܝܐ ܡܢ ܐܡܗ rediit e Cypro cum in fuga versaretur matris; ibid. 4 a fin. ܒܬܪ ܕܫܘܓܫܐ ܣܓܝܐܐ ܗܘܪܩܢܘܣ ܐܬܩܝܡ ܪܒ ܟܘܡܪܐ post multam perturbationem [status reipublicae integri; concr. = post multas turbas atque tricas] Hyrcanus stabilitus est summus sacerdos; contra chron. 51, 1 ܐܪܟܠܐܘܣ ܟܕ ܐܬܥܘܠ ܐܬܕܚܝ ܠܐܟܣܘܪܝܐ „cum Archelaus perverse egisset in exilium protrusus est" graecam habemus vocem ἐξορία: εἰς τὴν ἐξορίαν ἔπεσεν [2]). – B. H. chron 101,5

---

1) forma masculina ܣܗ̈ܕܐ adaptata ad formam masculinam ܡ̈ܠܐ.

2) accuratissima vocis punctatio exhibetur in Bar-Alii editione Hoffmanniana p. 27 ܐܟܣܘܪܝܐ; Assemani vulgo habet ܐܟܣܘܪܝܐ cf. Agrelli supplem. lex. Syr. Castell. p. 14; inde denominativum

ܗܘ ܕܡܢ ܐܒܘܗܝ ܚܒܝܫ ܗܘܐ. ܢܦܩ ܡܢ ܚܒܘܫܝܐ is qui a patre suo in vinculis tenebatur exiit e carcere pr. „aus dem Abgesperrtsein". — Cur. spicil. Syr. pag. 35 ult. ܡܢܗܘܢ ܡܢ ܗܠܝܢ ܐܝܟ ܕܡܢ ܥܝܕܐ ܕܠܐ ܡܣܬܒܪܢܐ ܓܕܫ ܕܢܬܚܒܫ ܚܒܘܫܝܐ ܕܕܓܠܘܬܐ ܥܠܝܢ „from these same, as by some unreasonable custom, it was brought to pass that the violence of falsehood be directed against us". Cur.; B. H. schol. in ps. L ed. Schröter p. 17 lin. 2 ܝܬܒ ܗܘܝܬ ܘܪܢܐ ܒܐܚܘܟ ܡ̈ܠܐ ܕܚܒܘܫܝܐ sedebas et excogitabas in fratrem tuum verba destructionis. — Land. anecd. tom. I p. 4 l. 12 ܗܘܐ ܒܗ ܚܒܘܫܝܐ ܪܒܐ ܕܚܝܘ̈ܬܐ ܠܬܠܬܝܢ inerat in ea [sc. Nisibi, urbe circumsessa] magna animantium coarctatio per triginta dies; ibid. 5, 5 ܚܒܫܢܘܬܐ ܣܡ ܕܪܕܘܦܝܐ ܥܠ ܟܪ̈ܣܛܝܢܐ persecutionem instauravit. — Overb. 210, 10; 213, 3 ܒܚܒܘܫ̈ܝܐ ܕܐܢܫ̈ܘܬܐ [1]) in contionibus hominum. Cur. Fest. letters 15, 7 ܥܒܘܪܐ ܕܦܘܩ̈ܕܢܐ praevaricatio praeceptorum. — Lag. reliqu. 37, 23 ܗܘ ܕܐܬܐܢܣ. ܢܩܒܠܝܘܗܝ ܠܐܘܢܣܐ. ܐܝܟ ܗܘ ܕܟܐܢܐܝܬ ܐܬܐܢܣ: is qui excommunicatus [anathematizatus] est, recipiat in se excommunicationem tanquam merito excommunicatus. — ܐܘܢܣܐ angustia, anxietas 2 Cor. 2, 4 (pesch.), ubi tradita est et in omnes editiones, etiam Schaafianam, recepta mira scriptio ܐܘܢܩܐ atque etiam ܐܢܘܣܝܐ cf. Payne Smith col. 276. At editores typo peregrino impresso deformaverunt formam Syriacam genuinam, cum exstet in l. Syriaca ܐܬܐܢܣ angore animi affectus est, ܐܢܣ violenter tractavit [2]), quae

---

verbum ܐܚܒܫ: quod B. A. l. c. explicat ܐܚܒܫ ܘܐܚܒܫ. اَلنَّفْيُ „removit et abduxit; arab. relegatio".

1) cf. Lag. reliqu. 39, 13 ܪܫ ܚܒܘܫܝܐ ܕܪ̈ܘܚܢܝܐ, eadem proportio quae inter ܪܚܒܘܫܐ et ܪܚܒܘܫܬܐ cf. infr.

2) vocabulum Arabicum أَنَسَ e fundamentali atque generaliore notione propius ad aliquem accedendi produxit notionem consue-

denominativa esse a voce graeca deducta vix quispiam dixerit. Vocabulum graecum satis expedito modo cum forma Syriaca comparandum non exstat; exspectaveris enim *ἐνοσία*, at exstat solum *ἔνοσις* atque concutiendi vim ab urgendo satis remotam habet; de *ἀνία* vero prorsus absurdum est cogitare. Scribendi vitium hic adesse apparet quod ita inveteravit ut postea verbum probe semiticum אנס [1]) ex prava illa forma per denominationem exortum esse existimetur. - ܙܪܘܟܐ compressio, coarctatio; ܚܢܘܩܐ suffocatio; ܒܘܨܝܐ investigatio, scrutatio; ܓܡܘܪܐ consumptio; ܓܪܘܦܐ alluvies, inundatio vastans; ܕܚܘܩܐ expulsio; ܕܠܘܚܐ perturbatio; ܕܪܘܟܐ calcatio, tritura; ܙܪܘܥܐ dispersio, disseminatio; ܚܠܘܛܐ confusio, permixtio; ܚܙܘܩܐ profectio in longinquum facta; ܚܛܘܦܐ violentia, direptio; ܬܡܘܫܐ concubitus coniugalis; ܦܢܘܝܐ Ferr. 139 reditus, reversio: ܟܠܘܝܐ prohibitio; ܚܦܘܪܐ effossio; ܛܠܘܡܐ oppressio, defraudatio; ܛܪܘܕܐ expulsio; ܟܦܘܪܐ abnegatio, infidelitas; ܠܒܘܟܐ apprehensio; ܣܒܘܠܐ patientia, toleratio; ܣܡܘܪܐ propr. desectio [cf. מַזְמֵרָה falx vinitoria] = ascia Ferr. 423; ܣܪܘܩܐ pectinatio, ܣܚܘܪܐ destructio, eversio;

---

scendi, familiariter utendi; contra etiam chald. אֲנַס (Dan. IV, 6 et saepius in commentariis targumim dictis) est urgere, cogere, vim afferre, etiam hebr. אָנַס Esth. I, 8. cf. nostra „Einem nahe stehen“ et „Einem zu nahe treten“.

1) cff. etiam formae rabbinicae אֲנִיסוּתָא, אֲנִיסָא, אוּנְסָא a Payne-Smithio col. 275 allatae. ܐܢܘܣܐ tanquam vox Syriaca nequaquam dubia = ܐܢܘܣܐ significans coarctationem, oppressionem legitur in Joannis Telensis resolutionibus canonicis ap. Lamyum, De Syrorum fide in re eucharistica (Lovan. 1859) p. 68 l. 4: ܐܘ ܡܢ ܡܣܡܡܢܘܬܐ ܕܣܛܢܐ: ܐܘ ܡܢ ܐܢܘܣܐ ܕܟܘܪܗܢܐ ܡܬܕܠܚܐ ܗܝ ܡܪܓܢܝܬܐ „sive ex infectione Diaboli sive ex oppressione morbi conturbatur margarita illa, — ubi Lamy sane annotat ܐܢܘܣܐ esse vocem graecam *ἔνοσις* ab *ἐνωθέω*, de quarum vocum discrepantia essentiali cf. etiam Passovius s. v. *ἔνοσις*.

ܗܘܦܟܐ reditus; ܥܘܠܒܐ defraudatio, afflictio; ܦܘܪܫܐ segregatio, nomen poenae ecclesiasticae levioris quam ܩܐܬܐܪܣܝܣ *καϑαίρεσις* remotio Lamy l. c. 227; ܡܘܟܣܐ accusatio; ܪܓܘܡܐ lapidatio (arab. العفْرِيتُ الْمَرْجُومُ diabolus dignus qui lapidibus occidatur, in libro Ibn-Arabschahi فاكِهَةُ الخُلَفَاء ed. Freyt.); ܪܘܓܫܐ sensus, tumultus; ܫܘܒܩܐ derelictio; ܥܘܡܨܐ pressio oculorum defuncti Ferr. 537; ܣܘܓܐܐ liberalitas; ܨܘܐܓܐ aurificium.

2) Adiectiva denominativa in ܝܐ desinentia, arabicis nominibus relativis, أَسْمَاءُ النِسْبَةِ, convenientia.

ܝܘܠܦܢܐ ܐܠܗܝܐ doctrina divina Lag. anal. X, 20; ܬܪܣܐ ܢܦܫܟ ܒܡ̈ܠܐ ܐܠܗ̈ܝܬܐ ܘܦܓܪܟ ܒܬܘܪ̈ܣܝܬܐ ܦܫܝ̈ܛܬܐ ciba animum tuum verbis divinis et corpus alimentis simplicibus sincerisque; ܒܪܢܫܐ ܓܘܝܐ „der innere Mensch“ anal. XXII, 9; ibid. XXXI, 20 ܬܘܕܝܬܐ ܫܠܝܚܝܬܐ confessio apostolica; ibid. 29 ܐܝܠܝܢ ܕܝܠܝܕܘܬܗ ܕܒܪܐ ܗܘ ܕܡܢ ܐܒܐ. ܟܕ ܗܘܐ ܐܢܫܝܐ ܡܬܚܡܚܡܢܐ ܡܟܪܟܝܢ ii qui originem filii qui de patre descendit, dum versatur in fortuna humana terminis circumscripta, describunt; XXXII, 1. 2 ܟܕ ܚܕܐ ܘܡܫܠܡܢܘܬܗ ܐܝܟ ܗ̇ܝ ܬܫܡܫܬܐ ܢܡܘܣܝܬܐ[1] cultus legalis; ibid. 9, 21 ܗܝܡܢܘܬܐ ܦܪܘܩܝܬܐ ܕܥܠܡܐ fides mundi redemptrix; 18 ܠܐ ܕܝܢ ܐܢܫ ܐܦ ܗܘܐ ܡܫܠܡ ܠܗ ܠܗܝܡܢܘܬܐ ܟܘܡܪܝܬܐ fidem sacerdotalem; ibid. XXXV, 4: ܠܚܕܝܘܬܐ ܕܟܝܢܐ ܗܝ ܕܝܕܝܠܝܬܐ ܡܢ ܐܝܟ ܗ̇ܝ ܕܐܒܐ. ܐܝܟ ܗ̇ܝ ܕܒܝܬ ܐܠܗܐ ܘܐܒܐ. ܐܝܬܝܗ̇ ܕܝܠܝܬܐ ܕܒܪܐ. ܐܝܟ ܗ̇ܝ ܕܐܠܗܐ ܐܝܬܘܗܝ unio naturae — ea quae est [unio] propria patri, tanquam

1) cf. etiam anal. Lagard. 88, 5 ܪܡܝܢ ܗܘܠܟܝ ܕܒܘܕܪܐ ܢܡܘܣܝܐ ܡܕܒܪܢܐ ad communionem hominum vitae legalis elati. Land. anecd. I, 29, 11 a fin. ܙܘܘܓܐ ܢܡܘܣܝܐ coniugium legitimum.

natura unius Dei atque patris; paterna vero [i. e. unio cum patre intercedens] filio, secundum eam rei conditionem quod Deus factus est Verbum; XXXV, 12 ܚܝܘܬܐ ܟܝܢܝܬܐ ܕܥܡ ܐܒܐ unitas essentialis cum patre intercedens; ibid. ܡܚܝܢܐ ܘܩܢܘܡܝܐ ܘܡܥܒܕܢܐ resuscitator [mortuorum] et personalis [i. e. per se subsistens, αὐϑυπόστατος] et creator; anal. XLII, 30 ܗܝܡܢܘܬܐ ܫܠܝܚܝܬܐ ܘܥܕܬܢܝܬܐ fides apostolica et ecclesiastica; XIV, 19 ܗܠܝܢ ܡܬܝܕܥܢܝܬܐ ܪ̈ܫܢܝܬܐ principales res intelligibiles; LXXXVI, 27 ܟܕ ܐܟܠܘ ܩܪ̈ܨܘܗܝ ܕܕܘܝܕ ܢܟ̈ܠܐ cum homines dolosi, fraudatores Davidem essent calumniati; Land. anecd. I, 26, 8 a fin. ܟܠ ܐܝܩܪ̈ܐ ܡܠܟܝ̈ܐ omnes honores regii; Cur. spicil. XXV, 13 ܒܟܪܘ ܐܒ̈ܗܐ ܕܐܘܪܗܝ „Bacru the patrician of Edessa“ Cur., homo nobili patre natus; idem vocabulum docet Cur. p. 91 in syriaca versione theophaniae Eusebianae occurrere ubi legitur ܐܒ̈ܗܐ ܘܪ̈ܫܢܐ ܘܡܪ̈ܘܬܐ nobiles, principes, domini, Lee: rulers; Jes. I, 22 pesch. ܩ̈ܦܘܠܝܟܝ ܡܚܠܛܝܢ ܡ̈ܝܐ caupones tui aquas miscent; Land. II, 365, 17 ܨܘܡܐ ܕܪܡܫܐ ieiunium vespertinum; Overb. 212, 9 ܠܐ ܒܝܬ ܗܘܐ ܒܝܬ ܥܠܡܝ̈ܐ. ܐܠܐ ܒܥܕܬܐ ܐܘ ܒܕܝܪܐ ܐܝܟ ܕܩܪܝܒܐ non pernoctabat inter laicos sed in ecclesia aliqua sive in monasterio aliquo siquidem prope aberat; Overb. 12, 1 ܡܠܟܐ ܡܓܘܫܐ rex Magorum disciplinae addictus, ibid. 256, 26 ܟܘܟܒܐ ܐܝܬܝ ܠܓܒܪ̈ܐ ܡܓܘ̈ܫܐ. ܕܢܐܠܦܘܢ ܐܪܙܗ ܡܢ ܥܒܪ̈ܝܐ stella homines Magorum fidei addictos attulit, ut arcanum eius ab Hebraeis discerent; ibid. 354, 10 ܐܗܘܐ ܡܢ ܦܠܚ̈ܐ ܒܨܝܪ̈ܐ. ܘܣܬܘܝ̈ܐ sim e numero agricolarum ignobilium et hibernorum; 414, 13 [1]) ܦܠܚܘܬܐ ܐܢܫܝܬܐ ܘܡܫܬܒܚܬܐ ܗܘܬ ܐܚܣܢܬܐ.

1) cf. Dietrichii Specimina codd. Syr. (Marb. 1855. 4) 27, 11 ܐܝܠܝܢ ܕܒܐܣܛܕܝܘܢ ܕܚ̈ܝܐ ܙܒ̈ܢܝܐ ܪܗܛܘ, qui per stadium vitae temporalis cucurrerunt.

pars ultima huius rerum gestarum descriptionis chronologicae i. e. temporum decursum sequentis; Overb. 5, 8 ܙܪܥܐ ܠܩܝܫܢܝܐ semen serotinum; 418, 1 ܡܐܢܐ ܫܐܪܝܩܝܐ ܙܩܪ ܗܘܐ ܠܡܠܟܐ vestes Sericas regi texebat. ܛܒܥܐ ܒܬܘܠܝܐ signaculum virgineum Ferr. 190; ܡܪܓܢܝܐ margariticus Ferr. 335; ܩܪܢܝܐ tubicen Ferr. 380; ܢܝܣܢܝܐ F. 839 vernus, a ܢܝܣܢ i. e. mensis Aprilis; ܣܟܘܠܣܛܝܩܝܐ scholasticus F. 419; ܦܓܢܝܐ paganus, rusticus F. 559; ܡܫܒܚܢܝܐ laudabilis F. 632. ܫܝܢܝܐ Ferr. 659 pacator, tranquillus; ܬܪܥܝܐ ianitor F. 716; atque etiam ܐܫܬܩܕܡܝܐ Ferr. 755 pertinens ad annum superiorem; Sach. Ined. X, 12 ܡ̈ܠܐ ܕܐܝܬܝܗܝܢ ܣܘܩܒܠܝܐ ܕܪ̈ܓܝܓܬܗ ܕܗܘ ܕܡܩܒܠ ܩܐܛܓܠ ܡܢܪܐ verba quae sunt res contraria desideriis eius qui calumniam accipit; contra nudum ܣܘܩܒܠܐ ibid. 6 a fin.: ܡܬܚܙܐ ܡܣܪܒܢܐ: ܘܣܘܩܒܠܐ ܕܪ̈ܥܝܬܗ ܕܦܛܘܠܡܐܘܣ apparet refractarius et contrarius sententiae Ptolemaei; Cur. spicil. XII, 3: ܣܘܩܒܠܐ ܐܢܘܢ ܚܕ ܕܚܕ contrarius est alter alteri. Land. anecd. I, 44, 10 ܠܐ ܝܗܒ ܢܡܘܣܐ ܠܒܪܢܫܐ ܕܢܩܛܘܠ ܠܠܣܛܝܐ non concedit lex homini ut interficiat latronem, a *ληστής*; ibid. I, 43, 21 ܐܝܢܐ ܚܝܠܐ ܡܒܛܠܢܐ. ܐܝܢܐ ܕܡܬܩܪܐ ܗܩܛܘܣܛܘܢ quaenam sit vis permutativa [abändernd, aufhebend, cf. Geiger in ZDMG. XVII p. 755] ea quae *ἑκατοστόν* vocatur quaeritur; ibid. I, 2, 5 ܣܘܢܗܘܕܘܣ ܬܒܝܠܝܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܟܢܫ concilium episcoporum oecumenicum convocavit; ibid. 5, 5 a fin. ܡܢ ܓܒܐ ܓܪܒܝܝܐ ܕܟܘܟܒܐ ܘܕܩܛܝܣܦܘܢ a latere septentrionali oppidorum Kaukĕbae et Ktesiphontis; II, 290, 4 ܠܘ ܒܠܚܘܕ ܠܘܬ ܕܝܪ̈ܝܐ ܘܕܝܪ̈ܝܬܐ. ܐܠܐ ܐܦ ܠܘܬ ܥ̈ܠܡܝܐ ܩܕ̈ܝܫܐ ܒ̈ܢܝ ܩܝܡܐ non solum in monachos (etym.: coenobitas) monachasque etc.; 290, 13 ܡܥܪ̈ܒܝܐ ܘܡܕܢ̈ܚܝܐ ܡܛܠܗ ܣܝܡܝܢ ܥܠܘܗܝ ܕܦܘܠܐ ܢܗܘܪܐ et occidentales et orientales; Cur.

Festal letters of Athan. 13, 4 a fin. ܫܝܦܘܪܐ ܥܐܕܢܝܐ tuba festa; ibid. 14, 11 a fin. [1]) ܟܕ ܠܟܠܢܫ ܡܝܬܪ̈ܢܝܬܐ ܒܝ̈ܬܝܬܐ cum unicuique praestantiores sint res domesticae; Lag. anal. 147, 13 ܡܗܝܪܘܬܐ ܕܐܘܝܘܬܐ ܡܕܝܢܝܬܐ dexteritas concordiae urbanae; B. H. chron. 522, 8 a fin. ܐܬܥܠܝ ܗܘܐ ܕܡܝܐ. ܡܕܝܐ ܚܕ ܕܚܛ̈ܐ ܒܡܐܐ ܘܥܣܪܝܢ ܡܠܟܝ̈ܐ ܣܘܠܛܢܝ̈ܐ escendit enim unius modii frumentorum pretium in centum et viginti (nummos) Regios, „Sultane", de monetis impressis; ܐܢܢܩܝܐ ἀναγκαῖος Ferr., ܐܣܛܘܢܝܐ στυλίτης, forma probe Syriaca pro persica sane usitatiore ܐܣܛܘܢܝܪܐ; ܚܪܝܢܐ litigiosus Jos. ʻAkûr. gramm. Syr. 554 ult.; ܝܡܝܐ marinus, maritimus; ܬܝܡܢܝܐ australis; ܡܠܐܟܝܐ angelicus; ܝܚܝܕܝܐ solitarius; tum latiore sensu omnis monachus Lamy l. c. 153 ann. 3; ibid. 258, 18 ܟܠܡܐ ܕܡܬܥܒܕ: ܐܢ ܠܘܬ ܝܡܝܢܝܐ ܐܘ ܠܘܬ ܣܡܠܝܐ ܐܘ ܛܒ ܐܘ ܒܝܫ quicquid perpetratur sive ad dextram [i. e. bonam] partem pertinens sive ad sinistram [2]), sive boni quid sive mali; ܥܣܪܝܢܝܐ vigesimus atque ita in omnibus numeralibus ordinalibus quae dicuntur; B. H. carmm. ed. Lengerke partic. III p. 5 l. 8 ܪܘܡܐ [ܕܫܡܫܐ] ܐܡܪܐ ܒܘܟܪܝܐ altitudo [solis per zodiacum incedentis] est aries primogenitus; ibid. 6 l. 2 ܠܚܢ̈ܦܐ ܡܘܒܠ ܛܘ̈ܒܐ gentilibus afferens felicitates; Cur. hist. of the martyrs of Palest. by Euseb. XI, 7 ܥܝܕܐ ܗܘܐ ܠܪ̈ܫܝܥܐ ܘܠܒܪ̈ܒܪܝܐ. ܕܐܝܟ ܨܒܝܢܗܘܢ ܡܚܒܝܢ ܕܢܗܘܘܢ „it was customary for impious and barbarous

1) cf. B. H. chron. 520, 12 ܟܕ ܥܡ ܟܠܗܘܢ ܢܫ̈ܐ ܗܘܘ ܟܡܐ ܕܒܝ̈ܬܝܐ ܥܡ ܒܢ̈ܘܗܝ ܘܒܝ̈ܬܝܐ cum filiis suis et domesticis.

2) in lingua Syrorum ecclesiastica e. gr. apud Efraemum, Isaacum Antiochenum etc. tritissima fit regni divini a daemoniaco distinctio per terminos ut ita dicam technicos ܓܒܐ ܝܡܝܢܝܐ et ܓܒܐ ܣܡܠܝܐ, latus dextrum et latus sinistrum.

spectacles to take place in the stadium." — Huc etiam pertinent numeri ordinales, id quod supra commemoravimus; recurramus eo iam, ut exemplis allatis horum vocabulorum usum syntacticum declaremus. — Leg. reliquiae juris eccles. XX, 7 ܠܐ ܢܗܘܐ ܠܫܢܐ ܬܪܝܢܝܐ. ܘܐܦܠܐ ܠܫܢܐ ܬܪܝܢܐ „doppelsinnig, doppelzüngig"; ibid. V, 10 ܐܦ ܝܢܩ̈ܐ ܝܠܝ̈ܕܝ ܡܪܒ̈ܥܐ ܕܐܪ̈ܒܥ ܪ̈ܓܠܐ infantes quadrupedes; B. H. chronic. prooem. ܡܟܬܒܢܘܬܐ ܬܠܝܬܝܬܐ ܦ̈ܢܝܐ historia tripartita; Cur. spicil. IX, 7 ܡܢ ܕܘܒܪܐ ܗܘ ܕܗܠܝܢ ܟܘ̈ܟܒܐ ܕܡܬܩܪܝܢ ܫܒ̈ܥܝܐ from the influence of those stars which are called the seven, die Sieben, accuratius: septenariae, id quod Landius anecd. I, 170 annot. proponit; nomini numerali hic non restrictior illa vis ordinalis inest sed generaliore sensu est „die Siebenzahl repräsentirend", de iis stellis, quarum coniunctarum numerus septenarius constans est et solennis; similiter Land. t. II prolegg. p. 13 l. 8 ܩܝܡܬܐ ܠܬܠܬ ܝܘܡܬܐ ἀνάστασις τριθημερινός. — ܥܛܪܐ ܬܢܢܝܐ[1] — ܥܛܪܢܝܐ — vapor fumo similis — uvido halitui similis Lag. anal. 141, 17; cf. in ead. pag. lin. 23 ܐܝܬܘܗܝ ܕܝܢ ܥܪܦܠܐ ܥܛܪܐ ܥܛܪܢܝܐ ܕܡܢ ܡܝ̈ܐ est autem nebula vapor quidam per exhalationem ex aqua oriundus. — ܝܫܘܥܝܐ Jesuita e. gr. in titulo nomenclatoris Ferrariani: ܝܘܚܢܢ ܡܥܡܕܢܐ ܦܪܪܝܘܣ ܝܫܘܥܝܐ Joannes Baptista Ferrarius a S. J. = ܡܢ ܚܒܘܪܬܐ ܕܝܫܘܥ. — ܐܐܪܝܐ aerius Ferr. 1; ܐܘܡܢܝܐ Ferr. 12 artificialis; ܓܓܪܢܝܐ Ferr. 97 gutturalis; ܕܘܒܐ ܢܫܝܐ fluxus muliebris Ferr. 119; ܐܘܣܝܐ essentialis, substantialis Ferr.; ܐܒܕܝܐ aeternus; ܐܕܪܝܐ popularis; ܕܩܢܝܐ barbatus; ܚܢܦܝܐ gentilis, ethnicus — — sed sit iam huic enumerationi modus: quam fecisse, quamvis legentem ne taedio affecerim vereor, haud

---

1) ܥܛܪܐ vapor, exhalatio; inde in eadem linea verbum denominativum ܡܬܥܛܪ ܡܢ ܚܝ̈ܠܐ ܪ̈ܛܝܒܐ evaporatur a substantiis humidis.

poeniteat, cum maximopere mea intersit demonstrare quam late huius formationis usus pertineat, ita ut nulla orationis pars eam induere non possit: quam methodum tanquam unam omnium ad persuadendum aptissimam ne in sequentibus quidem disputationis partibus derelicturi sumus.

Ceterum apposita insuper terminatione ܘܬܐ ûϑâ ex omnibus his adiectivis abstracta substantiva efficiuntur e. gr. ܡܠܥܠܡܢܝܘܬܐ aeternitas; ܒܝܬܝܘܬܐ pr. domesticatio i. e. cognatio [1]); ܡܨܥܝܘܬܐ intercessio; ܟܡܝܘܬܐ quantitas, magnitudo e. gr. B. H. chron. 523, 2 ܙܥܘܪ ܟܡܝܘܬܐ brevi praeditus statura; ܢܡܘܣܝܘܬܐ legalitas; ܠܐ ܢܡܘܣܝܘܬܐ ἀνομία; ܥܣܪܝܢܝܘܬܐ numerus vicenarius; ܠܐܝܬܝܘܬܐ τὸ μὴ εἶναί τι, negatio rei Ferr. 255; ܬܪܝܢܘܬ ܠܫܢܐ „doppelzüngigkeit“; ܐܟܣܢܝܘܬܐ peregrinatio.

3) Adverbia in ܐܝܬ. exeuntia ab adiectivis derivata, cum quoad formam sint status feminini generis constructus, statum illum grammaticum ab Arabibus المَفعُول المُطْلَق i. e. obiectum absolutum dictum repraesentant. e. gr. Lag. anal. 4, 7. 8 ܠܐ ܬܛܥܐ ܡܛܥܝܢܘܬ ܒܒܪܢܫܐ. ܡܝܬܪܐܝܬ ܒܗܘ ܕܒܥܐ ܡܢܟ ܡܠܟܐ „noli unquam in homine fraudem exercere, maxime in eo qui abs te consilium sibi dari cupit“ — propr. „at tanquam per praecipuam deceptionem noli decipere eum qui etc.“, „aber als durch die vornehmste Täuschung täusche nicht“, quasi scriptum exstaret: ܠܐ ܬܛܥܐ ܡܛܥܝܢܘܬܐ ܡܝܬܪܬܐ ܒܗܘ . . . arab. لا تخادِع مرّةً لإنسانٍ [ولا تخادِع] خِداعا أغلظ لِمن يشاءُ أن يشاوِرك.
— Eodem modo explicanda sunt exempla in hoc loco analectorum Lagardianorum IV, 22—24. ܠܐ ܓܝܪ ܫܪܝܐ ܕܢܬܕܒܪ ܐܢܫ ܚܝܠܬܢܐܝܬ ܟܕ ܠܐ ܡܗܝܡܢ ܬܪܝܨܐܝܬ. ܐܦ ܠܐ ܕܢܗܝܡܢ ܫܪܝܪܐܝܬ. ܐܠܐ ܐܢ ܐܬܕܒܪ ܡܫܬܪܪܐܝܬ „neque enim fieri potest ut quis strenua ratione vitam agat, cum recte non credat; neque ut quis firmiter

1) ceterum usitatissimus apud grammaticos Syros terminus technicus quo haec ipsa formatio in ܝܐ notatur.

credat, nisi siquidem egregio modo vitam egit." — ibid. VIII, 22 ܝܘܬܪܢܐܝܬ ܡܝܬܪ ܠܐܢ̈ܫܐ eximia ratione praestat ceteris; ܠܐ ܡܫܟܚ ܐܢܬ ܕܚܝܠܬܢܐܝܬ ܐܘܪܚܐ ܕܙܕܝܩܘܬܐ non vales tu fortiter viam iustitiae persequi anal. IX, 12; ibid. XXXII, 20 ܡܢ ܐܠܗܘܬܐ ܡܪܚܩܝܢ ܠܦܓܪܐ ܗܘ ܕܡܬܪܒܐ ܘܚܐܫ ܐܝܟ ܡܢ ܒܠܚܘܕܝܐܝܬ a divina natura removent corpus quod adolescit et patitur tanquam in solitaria conditione positum; adverbium hic est formatum a phrasi composita [جَارٌّ وَمَجْرُور arab. i. e. praepositio cum nomine ab ea recto] ܒܠܚܘܕ; propr. in solitudine, alias ܒܠܚܘܕ; XXXV, 3 ܐܠܗܘܬܐ ܐܝ ܚܕܐ ܟܝܢܐܝܬ ܒܬܠܝܬܝܘܬܐ ܡܬܚܘܝܐ natura divina, per suam essentiam una, sub trinitatis specie sese manifestat; XXXVI, 3 ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܐܒܐ ܪܫܢܐܝܬ ܘܡܘܠܕܢܐܝܬ sicut est pater quod et principis ܪܫܢܐ et genitoris ܡܘܠܕܢܐ partes sustinet [arab. quasi يَكُونُ — كَوْنٌ رَئِيسِيًّا وَوَالِدِيًّا]; XXXVIII, 2 ܘܟܝܢܐ ܟܝܢܐܝܬ ܗܘ ܒܪܗ ܘܠܐ ܒܫܘܬܦܘܬܐ essentialiter, in natura neque vero in societate inita; ibid. 9 ܘܡܪܢܐ ܐܒܐ ܪܫܐ. ܕܡܬܘܡܢܐܝܬ ܝܠܕܗ domini caput est pater qui aeterna generatione eum generavit; XXIX, 5 ܡܕܒܪ ܠܪ̈ܓܐ ܦܓܪ̈ܢܝܐ ܐܠܗܐܝܬ ܘܠܐ ܚܛܝܐܝܬ moderatur affectibus carnalibus modo divino neque peccatorio i. e. per indolem Dei non peccatoris; XLII, 6 ܡܦܠܓ ܠܟܠ ܐܢܫ ܕܝܚܝܕܐܝܬ ܐܝܟܢܐ ܕܨܒܐ sua cuique homini ratione singulari pro ipsius arbitrio attribuit; XLIII, 6 ܟܕ ܐܢܬ ܫܘ̈ܐܠܐ ܐܠܝܨܐܝܬ ܘܦܐܝܐܝܬ ܡܩܪܒ ܐܢܬ ܠܢ cum tu quaestiones ratione urgente et apta nobis proponas; XLIV, 4 ܡܠܬܐ ܕܦܘܠܓܐ ܕܫ̈ܡܗܐ. ܢܦܠܐ ܥܠܝܢ ܣܘܩܒܠܐܝܬ vox divisionis nominum contrario modo in nos incidit; anal. XLVII, 4 ܐܢ ܠܐ ܡܫܟܚ ܗܘ ܐܠܗܐ. ܕܠܗ ܠܚܫܐ ܐܦ ܐܢܐ ܡܬܦܪܣܢܐܝܬ ܚܫܒ ܚܘܫܒܢܐ si pati nequit Deus, cui sententiae et ipse ego ratione bene composita calculum

adieci. — anal. XCV, 1 ܡܰܢܽܘ ܗܽܘ ܕܺܝܗܽܘܕܳܐܺܝܬ ܐܶܬܪܰܒܺܝ quis ille qui iudaica institutione usus est. — Sach. Ined. I, 7 ܟܽܠ ܣܰܓܺܝܐ̈ܳܬܳܐ ܥܒܰܪܢܰܢ ܡܣܰܟܠܳܐܺܝܬ multa praeterimus temere; ibid. XVI, 11 ܢܶܪܕܶܐ ܠܩܰܛܪܺܝܓܳܢܽܘܬܳܐ ܡܣܰܟܠܳܐܺܝܬ ad criminationem temere aggreditur. — B. H. chron. 47, 7 ܫܠܶܡ ܡܰܠܟܽܘܬܳܐ ܕܝܰܘ̈ܢܳܝܶܐ. ܒܟܽܠܳܢܳܐܺܝܬ ܡܶܢ ܣܽܘܪܺܝܰܐ ܘܐܳܣܺܝܰܐ imperium Graecorum per Syriam atque Asiam prorsus, omnino cessavit. — ibid. 50, 4 a fin. ܟܰܕ ܫܢܰܬ ܝܰܠܕܶܗ ܕܡܳܪܰܢ ܡܶܢ ܡܫܰܚܠܦܳܐܺܝܬ ܣܳܡܘ ܡܰܟܬ̈ܒܳܢܶܐ cum annum nativitatis domini nostri modo discrepante constituerent rerum scriptores. — Lag. reliqu. V, 20 ܡܶܬܚܰܫܒܺܝܢ ܚܽܘܫܒܳܐ. ܘܐܳܦ ܣܩܽܘܒܠܳܐܺܝܬ ܠܽܘܩܒܰܠ ܐܽܘܪ̈ܚܳܬܳܐ ܕܐܶܘܰܢܓܶܠܝܽܘܢ ἐναντιούμενοι πρὸς τὰς ὁδοὺς τοῦ εὐαγγελίου; VI, 3 ܣܽܘܥܪ̈ܳܢܶܐ ܗܳܢܽܘܢ ܕܣܩܽܘܒܠܳܐܺܝܬ ܠܽܘܩܒܰܠ ܦܽܘܩ̈ܕܳܢܶܐ ܕܚܰܝ̈ܶܐ πᾶσαι αἱ πράξεις αἱ ἐναντιαζόμεναι πρὸς τὰς ἐντολὰς τῆς ζωῆς; X, 5 ܠܗܽܘܢ ܕܚܰܕܬܳܐܺܝܬ ܐܶܬܬܰܠܡܰܕܘ τοὺς νεωστὶ κατηχηθέντας; XII, 8 ܐܶܢ ܐ݈ܢܳܫ ܡܫܰܘܚܪܳܢܳܐܺܝܬ ܢܺܐܬܶܐ ܠܬܶܫܡܶܫܬܳܐ εἴτις βραδέως ἔλθοι εἰς τὴν λειτουργίαν; B. H. scholia in ps. VIII ed. Schröter p. 11 lin. 10 ܒܡܶܠܠܳܐ ܕܝܺܚܺܝ̈ܕܳܝܶܐ. ܒܪܰܡ ܠܳܐ ܣܰܓܺܝܐܳܢܳܐܺܝܬ. ܗܳܢܰܘ ܒܡ̈ܶܠܶܐ ܒܢܰܝ̈ ܚܰܕ ܝܺܚܺܝܕܳܐܺܝܬ singulariter-pluraliter; Land. anecd. I, 26, 17 ܐܰܟܚܕܳܐܺܝܬ ܐܶܬܡܠܶܟܘ ܘܥܰܠܘ ܠܘܳܬ ܫܰܪܟܽܘܢ ܡܰܠܟܳܐ ܕܟܽܠܳܗ ܡܰܠܰܒܰܪ: una simulque deliberationem inierunt et ad Śarkônem, totius regionis Malabaricae regem, intrarunt. — Land. anecd. I, 2, 17 ܡܶܢ ܒܳܬܰܪܟܶܢ ܡܶܢ ܥܳܠܡܳܐ ܗܳܢܳܐ ܙܰܕܺܝܩܳܐܺܝܬ ܢܦܰܩ postea ex hoc mundo decessit sicut homo sanctus decedere solet; quoad sensum i. q. ܒܫܽܘܒܚܳܐ ܙܰܕܺܝܩܳܐ cf. IV, 1 ܢܦܰܩ ܒܐܺܝܩܳܪܳܐ „decessit honoribus ornatus“ et id quod proxime sequitur lin. 2 ܐܶܬܡܢܰܥ: ܡܥܰܘܪܳܐ ܘܡܰܟܬܒܳܐ ܙܰܕ̈ܝܩܶܐ. — Overb. 24, 15 ܡܶܢ ܕܪܳܘܶܐ ܛܠܝܳܐܺܝܬ ܒܚܽܘܒܳܐ qui adolescentuli instar amore inebriatur; Lag. anal. 139, 1 ܚܰܟܺܝܡܳܐ ܐܰܣܟܺܝܡܳܐ. ܘܚܰܟܺܝܡ ܚܰܟܺܝܡܳܐ ܐܶܬܬܰܐܺܝܬ ܘܚܰܟܡܺܝܢ ܒܶܝܗ ܣܰܓܺܝܐ ܐܰܣܟܺܝܡܳܐܺܝܬ

quinque elementa sita in quinque regionibus quarum altera alteri sphaerarum modo inclusa est; ibid. 144, 22 ܒܡܫܠܡܐܝܬ ܠܡܦܣܩܘ. ܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܡܢܗܘܢ ܒܐܐܪ ܡܬܚܙܝܢ ܡܢܗܘܢ. ܠܘܩܒܠ ܚܙܬܢ ܡܬܩܝܡܝܢ. ܐܝܟ ܩܫܬܐ ܘܫܒܛܐ. ܗܘܘ ܕܡܬܩܪܐ ܫܒܛܐ „ut strictim atque presse pronuntiem, omnes res eae e quarum numero aliquot per aerem conspiciuntur pro nostra earum contemplatione constituuntur, ad instar arcus et sceptri quod vocatur"; praeterea cff. ܦܪܨܘܦܐܝܬ „in person" B. H. chron. 519 penult., ܐܬܠܝܛܐܝܬ athletice; ܒܣܬܪܐܝܬ retrorsum; ܐܢܢܩܐܝܬ necessario; ܗܝܕܝܟܐܝܬ Ferr. 835 identidem, cf. ibid. ܗܝܕܝܟܘܬܐ identitas; ܡܣܬܥܪܢܐܝܬ t. t. philos. actualiter, re ipsa; ܒܨܒܝܢܐܝܬ voluntarie, sponte, ultro Ferr. 525; ܫܐܝܠܐܝܬ Ferr. 628 mutuo; t. t. improprie, metaphorice.

In eadem categoria syntactica referenda exstant etiam pauca exempla in ܘܬ, pauca in simplicem exitum ܝܬ; ex illo genere ܬܢܝܢܘܬ iterum, zum zweiten male e. gr. B. H. in prooemio horrei mysteriorum ap. Bernsteinium, De Charklensi novi testamenti transl. syr. (ed. II Vratisl. 1854) ܐܬܦܫܩ ܬܘܒ ܒܬܪܟܢ ܡܢ ܝܘܢܝܐ ܠܣܘܪܝܝܐ ܐܬܕܒܝܬ ܬܢܝܢܘܬ ܒܡܕܝܢܬ ܡܒܘܓ postea limatiore ratione e lingua Graeca in Syriacam translata est iterum in Mabbûg oppido; — ex hoc ܩܕܡܝܬ e. gr. Cur. Martyrs V, 2 ܗܢܐ ܗܘܐ ܟܠܗ ܫܘܪܝܐ ܩܕܡܝܬ ܐܬܬܠܝܘ ܒܣܩܘܦܐ ܐܬܬܠܝܘ ܒܡܫܬܡܠܝܘܬܐ ܩܕܡܝܬܐ = ܩܕܡܝܬ; item ܐܚܪܝܬ postremo etc.

4) Saepius substantiva in ܝܬܐ îϑâ occurrunt, quorum terminatio sensui vocis simplicis, cui accessit, nil fere addit; at singularia reperiuntur exempla, in quibus etiam nunc distinctior quaedam vis illius adiaphori prominet, quam originalem primitivamque fuisse universa linguarum natura cogit ut existimemus. Sunt autem substantiva haec aut nomina unitatis أَسْمَاءُ ٱلْوَحْدَةِ aut massae aut instrumenti aut deminu-

tiva. Hic pro huius commentationis proposito nil nisi quam plurima exempla a nobis reperta sumus prolaturi.

ܐܘܣܢܠܐ Ferr. 13 prudentia, sagacitas cf. ܗܘܢܐ mens; ܒܣܕܝܐ cervical, pulvinus [ita punctatum ap. B. H. gramm. opp. ed. Mart. II, 232 l. ult.] plur. ܒܣܕܝܘܬܐ; vocabulum e voce ܐܣܕܐ cervical chald. אִסָד, arab. وِسَادٌ exortum esse apparet, ita ut praepositio ܒ plerumque cum ܐܣܕܐ coniuncta in primae radicalis literae gradum evecta arcto vinculo cum voce primitiva consocietur, ut non minus indissolubilis sit unio quam literae *m* in voce hebr. מְרַאֲשׁוֹת (c. suff. tert. pers. מְרַאֲשֹׁתָיו sens. loc. „ihm zu häupten") [1]), vocabulum ita natum literam jûd in fine tanquam nominis unitatis signum (arab. *t*) accepit, id quod eo comprobatur quod ܒܣܕܝܐ praecipua atque una singularis numeri est forma, cum ܐܣܕܐ in sing. non exstet cf. Payne-Smith. col. 293 supr. — Connexus notionum arctissimus inter duas voces ܐܣܕܐ et ܒܣܕܝܐ intercedens alteri originem ab altera diversam tribui vetat; itaque noluerim ܒܣܕܝܐ ad ܒܣܕ = arab. بَسَطَ „expandit" referre cum Smithio. ܐܣܕܐ autem eandem habet radicem quam hebr. יְסוֹד fundamentum, sc. סד, e qua stirps syriaca per praepositum א, hebraica per י orta est, ad quam etiam سَنَدَ fulcire cum *n* interposito est referendum. — ܐܣܛܦܬܐ vel ܐܣܛܦܘܬܐ malleus ad comminuendos lapides factus Ferr. 737; contra nullo augmento instructa est vox qua plerumque ea notio designatur ܐܪܙܦܬܐ

---

1) forma igitur intermedia est ܒܐܣܕܝܐ; lit. âlaf excidit sicut in ܒܣܬܪܗ retro, post pro ܒܐܣܬܪܗ cf. ܒܼ ܒܣܬܪܐܝܬ genes. 9, 23 pesch. retrorsum et ܠܒܣܬܪܗ Joann. 18, 6 et in ܒܬܪܗ [pro ܒܐܬܪܗ] praepositione illa tritissima „a tergo, post", etiam adverbialiter usurpata e. gr. ܠܒܬܪܗ Ferr. 247.

malleus; ܫܥܘܬܐ plur. ܫܥ̈ܘܬܐ coena Lamy 257, 8 [1]); B. H. gramm. I, 89, 9; Lag. anal. 64, 14; ܟܠܪܘܣܬܐ scintilla [2]); ܓܪܘܣܬܐ scabies, impetigo; ܙܓܘܓܝܬܐ vitrum; ܙܘܗܪܝܬܐ coccum; pl. ܙܘܗܪ̈ܝܬܐ purpurea, coccina, B. H. opp. gramm. ed. Mart. tom. II vers. 1090 a; ܚܠܒܢܝܬܐ exod. 30, 34 peś. galbanum, styrax; ܣܪܒܬܐ Ferr. 170 propr. reptatio = ܣܪܒܘܬܐ, a ܣܪܒ irrepsit Euseb. theoph. I, 8; pa'el ibid. I, 5; significat gangraenam, cancerem; ܣܘܡܣܬܐ verriculum, scopae, a ܣܡ scopis mundavit, verrit; ܚܡܨܠܬܐ narcissus, herbstzeitlose cf. hebr. חֲבַצֶּלֶת sine aff.; ܛܒܠܝܬܐ tabellula Cast. 336 e Sev. lib. rituum 133; ܟܟܪܬܐ favus „honigscheibe" cf. hebr. כִּכָּר „kreis, rundung" Afraem. carmm. Nisib. 39, 210; ܟܘܪܐ et ܟܘܪܝܐ [hoc. Afr. carm. Nisib. 71, 62] pl. ܟܘܪ̈ܝܘܬܐ muli Sach. Inedita 18, 6; ܓܦܢܝܬܐ paropsis parva cf. ܓܦܬܐ pelvis, paropsis Jos. 'Aḳûr. gramm. Syr. pag. 112; ܣܢܘܢܝܬܐ (fem.) hirundo B. H. gramm. metr. ed. Berth. I, 65; ܩܠܦܝܬܐ Ferr. 572 crusta corporis caduca; impetigo; elephantiasis cf. ܩܠܦܬܐ quod decorticari potest, squama, cortex; ܩܠܦ decorticavit, spoliavit Cur. spicil. 28, 19; ܩܠܩܘܣܝܬܐ olla, Cast. 918; ܟܠܡܝܬܐ tinea Ferr. 84 ܣܘܪܢܝܬܐ

1) cf. Lag. anal. LXIV, 14 ܡܣܬܩܠܐ ܠܫܥ̈ܘܬܐ ܡܬܩܪܐ ܗܘܐ crebro ad convivia advocabatur; cf. verb. denominativum ܐܫܥܬ coenavit Ferr. 19.

2) e. gr. B. H. carmm. IV, 6, 2 ܗܐ ܚܙܐ ܐܢܐ ܒܡܕܥܐ ܛܫܝܬܐ ܟܠܪܘܣܬܐ. ܕܐܦ ܕܠܐ ܦܘܫܩܐ ܟܡܝܢܐ ܗܘܬ ܫܠܗܒܝܬܐ ecce ego video in mente latentem scintillam quae etiam sine ulla arte evasura est flamma; pluralis legitur in B. H. in Jesaiam scholiis ed. Tullberg III ult. — IV supr. ܟܠܪ̈ܘܣܬܐ ܗܘ ܦܬ̈ܝܠܘܣܝܬܐ ܕܢܦܩܢ ܡܢ ܫܪܓܝܬܐ i. e. ܟܠ' sunt scintillae (Land. II, 299, 16) e lucerna prodeuntes.

ܕܡܘܠܫܐ Ferr. 160 zódiacus pr. circuitus signorum coelestium; ܦܣܩܝܬܐ fascia, instita evang. Joann. 11, 44 = graec. *κειρία*; Ferr. 505; Nov. 205; ܦܪܡܬܐ Ferr. 515 nodulus vestiarius; ܩܘܢܒܬܐ velum navis, nec non simplex ܩܘܢܒܐ eadem signif. Ferr. 556; ܕܦܣܝܬܐ schedula F. 596; ܡܫܠܗܒܝܬܐ massa flammea, non una flamma, ut vulgo vertitur cf. Lag. reliqu. VIII, 9; ܣܝܦܐ ܘܡܫܠܗܒܝܬܐ ܒܐܝܕܘܗܝ graece *μάχαιρα καὶ φλὸξ* (collect.) *ἐν ταῖς χερσιν αὐτοῦ*; Land. anecd. II, 299, 6 a fin. ܠܫ̈ܢܐ ܕܡܫܠܗܒܝܬܐ ܕܢܘܪܐ ܘܡܬܦܪܫܢ ܡܢ ܡܫܠܗܒܝܬܗܘܢ ܗܘܘ linguae ex massa ignea factae, ubi massam significari evidentissime apparet e plurali ܠܫ̈ܢܐ cum singulari ܡܫܠܗܒܝܬܐ consociato; eodem sensu in lin. prox. [5 a fin.] ܡܢ ܫܡܫܐ ܐܝܟ ܡܛܪܐ ܡܫܠܗܒܝܬܐ ܡܬܢܚܬܐ ܗܘܬ de sole pluviae instar massa quaedam flammea delabebatur; Lamy l. c. 20, 11 ܐܚܝܕ ܗܘܐ ܡܠܩܛܐ ܕܡܫܠܗܒܝܬܐ flammeam forcipem prehendit; B. H. carmm. ed. Lengerke part. II p. 12 lin. 11 ܙܓܘܓܝܬܐ ܕܡܫܠܗܒܝܬܐ ܠܗ ܗܘ ܡܦܫܪܐ vitrum quod et ipsum flamma liquefacit. — ܛܠܠܝܬܐ umbra, forma collatis ceteris dialectis Semiticis — arab. ظِلّ hebr. צֵל — satis aucta: B. H. carmm. III, 7, 3 a fin. ܡܛܠ ܫܘܦܪ ܦܓܪܟ ܟܠܗ ܠܠܝܐ ܥܝܢܐ ܫܗܪܐ. ܟܕ ܚܙܐ ܠܠܝܐ ܛܠܠܝܬܟ ܐܝܟ ܕܒܛܗܪܐ propter venustatem corporis tui totam noctem oculus pervigilat, cum nocte conspiciat umbram tuam tanquam meridici tempore; Land. anecd. I, 35, 6 ܠܐ ܡܨܝܐ ܐܢܬܬܐ ܠܡܘܣܦܘ ܥܠ ܦܪܢܝܬܗ ܡܢ ܒܬܪ ܕܗܘܬ ܠܓܒܪܐ possitne mulier postquam viro nupserit doti suae aliquid addere quaeritur; ibid. 36, 5 [ܐܢܬܬܐ] ܠܐ ܡܫܠܛܐ ܕܬܩܝܡ ܒܦܪܢܝܬܗ ܝܪ̈ܬܐ non habet potestatem haeredes constituendi in dotem suam; atque ita iterum iterumque pro rei tractatae natura — agitur de legibus secularibus — in eodem tomo pp. 30—39; alia testimonia Afr. Opp. II 332 E., B. H.

chron. 43, 9. ܦܝܢܟܝܬܐ tabula Land. anecd. I prolegg. p. 38 ܦܝܢܟܝܬܐ ܕܐܬܡܢܝܬܐ ܕܣܘܥܪ̈ܢܐ ܕܗܘܘ ܒܥܠܡܐ tabula narrationes continens rerum per orbem terrarum factarum; est vox graeca *πίναξ* per terminationem, de qua agimus, îϑâ syriazata, apud historicos creberrima de scriptis collectaneis in unum corpus coniunctis atque ita quasi in tabula delineatis. — ܡܟܟܝܬܐ horror, „schauer" propr. cutis contractio cf. Bernst. lexidion s. v.: Overb. 142, 17 ܐܡܬܝ ܕܥܗܕܬ ܗܠܝܢ ܕܣܥܪܬ. ܐܚܕܬܢܝ ܡܟܟܝܬܐ cum ea quae feci commemorassem horror me invasit; Overb. 161, 22 ܟܕ ܗܘ ܕܡܘܬܐ ܕܦܘܠܘܣ ܡܢܗ ܕܪܕܦ ܗܘܐ ܒܫܘܪܝܗ. ܡܫܪܒܘܩܝܬܐ ܕܩܠܐ ܫܡܝܢܐ. ܐܬܢܓܕ ܥܠ ܕܢܥܘܠ ܬܚܝܬ ܢܝܪܐ ܕܨܠܝܒܐ ܟܕ ܣܓܕ persecutione ad instar Pauli facta pressus erat initio; at funiculo vocis caelestis attractus est ut ingressus iugo crucis sese subiungeret cum adoraret. ܫܪܒܘܩܝܬܐ ad formam śafʿel verbi ܪܒܩ redit = arab. رَبَقَ III ap. Freyt. ligavit, constrinxit aliquem, رِبْقَةٌ laqueus; substantivum nostrum syriacum ap. Cast. e Ferrar. p. 681 est etiam foramen interulae cui funiculus inseritur, ita ut hic terminatio îϑâ notioni primariae id afferat quod ceteroquin per *m* praefixum exprimi solet, quasi = مِرْبَق. Cast. p. 321 scriptum exstat vocabulum nihili ܣܪܒܘܩܝܬܐ cui eadem prorsus verba ascripta sunt quae voci ܫܪܒܘܩܝܬܐ p. 938; nullo igitur dubio ܣ per scribendi vitium irrepsit pro ܫ.

In voce ܫܪܒܘܩܝܬܐ vidimus terminatione allatum esse sensum locativum; inde haud mirandum, quod in ipsis nominibus locum aut simile quid designantibus, dico in substantivis a litera *m* ordientibus, crebrior est eius usus. ܡܫܪܘܥܝܬܐ pl. ܡܫܪ̈ܘܥܝܬܐ locus lubricus ps. 35, 6; Jer. 23, 12 a ܫܪܥ lapsus est, peccavit; ܡܦܘܚܝܬܐ flabellum quo ventilatio fit B. H. gr. m. ed. Berth. I, 293; Afr. carmm. Nisib. 54, 20; cf. Lag.

anal. 143, 28 ܪܘܚܐ ܕܝܢ ܗܘ ܕܢܦܩ ܡܢ ܢܩܒܐ ܐܘ ܡܢ ܦܩܥܐ ܕܐܪܥܐ. ܕܗܘܐ ܥܕܡܐ ܠܬܗܘܡܐ. ܡܦܩܢܝܬܐ ܡܬܩܪܐ „ventus qui e fissura vel rima terrae usque ad profundum dehiscente evehitur ܡܦܩܢܝܬܐ vocatur: hic sensus localis iamiam ad simplicem actionem vergit indicandam, eaque in plurimis id genus vocibus sola relicta est e. gr. Cur. martyrs 9, 4 ܒܦܘܩܕܢܐ ܕܐܦܪܟܐ ܘܕܝܢܐ ܡܚܢܩܢܝܬܐ ܒܝܬ ܐܣܝܪܐ ܐܪܡܝܘ ܠܗ ܘܐܠܨܘܗ iussu praetoris atque iudicis in carcere strangulationem ei attulerunt, nisi cum Curetonio „the strangling instrument“ intelligere mavis; ܡܫܪܘܩܝܬܐ sibilus Jer. 51, 37, at etiam instrumentum significat sibilandi, fistulam musicam Dan. 3, 5. 10 B. H. gramm ed. Mart. II 117 l. 7; ܡܛܘܦܝܬܐ gutta Ferr. 274; ܡܥܡܘܕܝܬܐ baptisterium, „taufstein, — becken“, at multo saepius actio baptizandi, baptismus e. gr. Lag. anal. XXXIII, 26 ܠܡܥܡܘܕܝܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܨܥܪ sancto baptismo contumeliam affert. Forma مَفْعُول, quae omnibus his exemplis meram actionem exprimentibus subest, non locali sensu accipienda est sed id existimandum quod Arabum grammatici مَصْدَر مِيمِى i. e. infinitivum per *m* formatum appellant.

Ceterum multa exstant nomina pluralia in ܝ̈ܬܐ exeuntia quorum singularia aut minime aut rarius sunt in usu linguae quotidiano; id quod ad naturam originalem formarum in î-t perquirendam quantum conferat infra demonstrabitur. e. gr. ܟܒܘܒܝ̈ܬܐ tumores cutis Cast. p. 109; ܓܠܘܠܝ̈ܬܐ gurgites aquarum ibid. p. 100; ܫܪܒܝ̈ܬܐ germina, virgulta, rami; ܡܛܡܘܪܝ̈ܬܐ latebrae, cum in singulari ܡܛܡܘܪܬܐ dicatur; ܩܘܩܝ̈ܬܐ testae, lagenae, urnae ad sing. ܩܘܩܬܐ; ܚܡܘܥܝ̈ܬܐ Ferr. 780 herbae ex oxalidis genere, bitterkräuter cf. ܚܡܝܪܐ fermentum F. 872, ܚܡܝܥܐ fermentatum; etiam ܚܡܘܥܐ acer e. gr. ܚܠܐ ܚܡܘܥܐ, quod a B. H. tom. II pag. 94 comment. lin. 6 expli-

catur لَبَن رائِب i. e. lac coagulatum, crassum; Lag. anal. 138, 9 ܪ̈ܘܚܐ ܘܥܘܪ̈ܥܠܐ ܕܥܠܥ̈ܠܐ venti atque procellarum turbines; B. H. schol. in Jes. ed. Tullb. 4 l. antepenult. ܟܘܬܝ̈ܢܐ ܕܡܛܝ̈ܢ ܥܕܡܐ ܠܥܩܒ̈ܐ tunicae pertingentes usque ad talos; ܫܪ̈ܓܝܓܐ phantasmata e. gr. Lag. anal. 94, 5 ܐܡܪ: ܡܢ ܥܝ̈ܢܐ ܕܐܝܠܝܢ ܕܪܕܦܝܢ ܗܘܘ ܠܗ ܟܕ ܡܚܐ ܠܗܘܢ ܫܪ̈ܓܝܓܐ de oculis eorum qui eum persequebantur, cum phantasmata iis infligeret; B. H. carmm. ed. Leng. II p. 11 [ܥܝܢܐ] 1) ܫܪ̈ܓܝܓܐ ܣܝܒܪܐ ܘܐܡܝܢܐܝܬ ܡܬܥܘܪܪܐ oculus ludibria patitur et continuo perstringitur; Lag. reliqu. XXXI, 6 ܢܣܦܩܘܢ ܠܗ ܐܘܦܣܘܢ̈ܝܐ ܗܠܝܢ ܕܡܬܩܪܝܢ sufficiant ei τὰ ὀψώνια — vocabulum e graeca lingua desumptum et syriaca terminatione instructum; idem Cur. corpus Ignat. 12, 6 ܣܦܩ ܠܗ ܘܦܣܩܢܘܬܗܘܢ ܕܐܢܬܘܢ ܡܩܒܠܝܢ ܡܢܗ ܐܘܦܣܘܢ̈ܝܐ graec. ἀφ' οὗ καὶ τὰ ὀψώνια κομίζεσθε; Lag. anal. 138, 4 ܗܢܘܢ ܕܡܬܩܪܝܢ ܢܝ̈ܙܟܐ ܘܩܘܩܘܦܣܘܢ̈ܝܐ ܘܩܘܡܝܛ̈ܐ [radii per coelum conspicui] ii, qui vocantur lanceae et urcei et cometae; est syriaca versio loci Aristotelei 392 B. 4 auctore Lag. Gesammelte Abhh. 65, 29. Quid sit ܩܘܩܘܦܣܘܢ̈ܝܐ clarius elucet e loco anal. 145, 11 = Arist. 395 B. 12 ܐܝܟ ܗܢܘܢ ܕܡܬܩܪܝܢ ܠܡܦ̈ܐܕܐ ܘܢܝ̈ܙܟܐ. ܘܩܘܩܐ ܘܩܘܩܘܦܣܘܢ̈ܝܐ. ܕܫܘܡܗܐ ܗܢܐ ܕܐܝܟ ܗܢܐ ܡܢ ܕܡܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܨܒ̈ܘܬܐ ܗܢܝܢ (agitur ibi quoque de rebus coelestibus) „quemadmodum ii qui vocantur faces et jacula et urcei et lagenae, cum nuncupatio talis qualis haec a similitudine harum ipsarum rerum desumpta sit"; — nam cum ܩܘܩܐ sine dubio sit urceus, e. gr. Overb. 144, 23 ܠܐ ܚܙܝܬܘܢ ܚܡܪܐ ܒܩܘܩܐ non conspexistis vinum in urceo, ergo ܩܘܩܘܦܣܘܢ̈ܝܐ simile aliquod vas erit, secund. etymol. profundum atque

1) ad etymon cf. arab. سَرَجَ equum exornavit, mentitus est; سَرِجَ pulchra facie praeditus est ap. Freyt.

ventriosum, ampulla. ܕܒܘܪܬܐ apis pl. ܕܒܘܪ̈ܝܬܐ; ܕܒܘܪܝܬܐ tanquam singularis reperitur et per nominis unitatis notionem bene explicatur. Cur. spicil. VII, 16 ܕܒܘܪܝܬܐ ܕܒܫܐ ܗܘ ܦܠܚܐ ܕܡܢܗ ܡܬܬܪܣܝܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܟܠܗܝܢ ܕܒܘܪ̈ܝܬܐ ܦܠܚܢ ܕܒܫܐ ܐܝܟ „singulae apes mel parant, quo vitam sustentent; indeque fit ut omnes apes melli parando operam dent“.

II. Litera servilis ܘܐܘ.

Quam late usus terminationis abstractorum ܘܬܐ pertineat, cum parasiti ritu omnibus vocabulis sese applicet, etiam iis quae ceteroquin ab omni flexione absunt, e sequenti adumbratione perspiciatur.

Lag. anal. XIX, 19 ܣܘܟܠܐ ܣܓܝܐܐ ܕܠܐ ܡܥܕܪ ܠܫܪܪܐ. ܦܘܗܝܘܬܐ ܗܘ ܕܢܦܫܐ copiosa doctrina quae ad veritatem acquirendam non opitulatur aberratio est animi; XXIII, 3 ܐܢܬ ܕܝܢ ܚܣܝܘܬܐ ܪܚܡ tu vero religiositatem diligis; ܚܣܝܘܬܐ synomymum est phrasi ܚܘܒܐ ܕܐܠܗܐ quae enuntiato, quod citavimus, proxime antecedens ita sese annectit: ܟܠ ܣܘܥܪ̈ܢܐ ܕܒܠܥܕ ܡܢ ܚܘܒܐ ܕܐܠܗܐ. ܝܘܩܪܐ ܐܢܘܢ ܠܢܦܫܟ. ܐܢܬ ܕܝܢ „omnia facinora, quae ab amore Dei absunt, onus sunt animi tui; tu vero diligis etc.; ܗܘ ܕܝܢ ܪܚܡ ܘܣܘܥܪ̈ܢܐ ܢܦܫܐ ܒܓܘ ܦܓܪܐ. ܗܠܝܢ ܣܗܕ̈ܘܬܐ ܐܝܟ ܗܘܝܢ ܠܗ ܠܒܝܬ ܕܝܢܐ „nam res quas anima in corpore habitans perficit testimoniorum loco cum ea in iudicii locum intrant; ܣܗܕ̈ܘܬܐ pr. „zeugenschaften“, ita ut unumquodque facinus testis munus non tantummodo administrandum habeat sed ipsum sit munus personificatum: sane mirum exemplum notionis abstractae in concretam redactae. — Cur. spicil. VIII, 9 ܐܫܛܘ ܠܟܠ ܦܘܩܕ̈ܢܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܕܡܕܒܪ̈ܢܝܗܘܢ spreverunt praecepta numinis („der Gottheit“) et gubernatorum suorum. — ibid. XX, 1 ܟܬܒܘܗܝ ܘܐܘܪܚܬܗ ܦܣܩܘ ܗܘܘ ܐܢܫܐ ܕܒܪܢܫܘܬܗܘܢ ܠܥܠܡܐ. ܘܟܕ ܗܘܐ ܐܒܓܪ ܡܠܟܐ. ܦܩܕ

ܕܟܠ ܕܦܣܩ ܓܒܪܘܬܗ. ܢܦܣܩܘܢ ܐܝܕܗ...... „in Syria and in Edessa men used to cut off t h e i r f o r e s k i n s [accuratius: virility] to Tharatha 1); but when Abgar the king was converted to christianity, he commanded that every one that cut off h i s f o r e s k i n should have his hand cut off.“ — Lag. anal. XLIV, 3 ܦܫܝܛܘܬܐ ܘܠܐ ܓܘܫܡܢܝܘܬܐ ܡܢ ܟܝܢܐ ܐܝܬ ܠܗ simplicitas et incorporalitas natura ei inest; ܕܟܪܘܬܐ sexus virilis, ܢܩܒܘܬܐ sexus muliebris anal. XLIV, 17. — Lag. rel. III, 15 ܐܬܘܬܐ ܕܫܢܝܐ. ܘܟܠܗܘܢ ܣܘܥܪܢܘܬܐ ܗܠܝܢ ܕܗܘܝܢ ܒܗ ܗܘܝܢ ܡܢ ܗܢܘܢ ܕܥܡܪܝܢ ܒܗ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ „signa temporis ultimi et omnes actiones quae per hoc tempus iis accidunt qui in hoc mundo habitant“. — ibid. VI, 1 ܓܢܒܘܬܐ. ܥܠܘܒܘܬܐ. ܪܘܝܘܬܐ. ܐܣܘܛܘܬܐ *κλοπαί, πλεονεξίαι, μέθαι, ἀσωτίαι.* — B. H. carmm. III p. 4 l. 4 a fin. ܐܦ ܐܘܡܢܘܬܐ ܕܢܘܪܐ. ܗܘ ܣܡܗ ܒܙܢܐ ܬܗܝܪܐ etiam artificia ignis ille constituit modo mirabili. — Cur. spicil. XXXIV, 6 ܡܢ ܒܬܪܗ ܕܗܢܐ ܩܒܠ ܡܟܣܝܡܝܢܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܕܥܕܬܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ post hunc Maximinus e p i s c o p a t u m ecclesiae Antiochenae accepit. — ibid. XXXV, 8 ܟܕ ܢܛܪ ܐܢܬ ܠܗܕܐ ܦܝܠܣܘܦܘܬܐ ܕܪܒܝܐ ܥܡ ܡܠܟܘܬܟܘܢ ܕܫܪܝܐ ܡܢ ܐܓܘܣܛܘܣ cum tu conserves hanc p h i l o s o p h i a m quae augetur una cum regno vestro ab Augusto initium habente. — XXXVIII, 6 ܟܠܗ ܠܚܟܡܬܟܘܢ ܒܨܝܬ ܕܦܘܐܝܛܝܩܘܬܐ ܘܪܝܛܘܪܘܬܐ ܘܦܝܠܣܘܦܘܬܐ „i have investigated the whole of your wisdom of poetry and rhetoric and philosophy; XLIII, 9 ܗܠܝܢ ܟܠܗܝܢ ܡܢ ܝܘܠܦܢܐ ܗܘ ܕܝܘܢܝܘܬܐ ܐܫܟܚܬ ܐܝܟ ܕܥܡ ܡܘܠܕܐ ܕܚܝܐ ܛܒܝܥܝܢ haec omnia ad doctrinam g r a e c i s m i pertinentia reperi una cum nativitate vitae naufragio submersa; similiter formatus est terminus patribus ecclesiae Syris propemodum

1) Venus Syriaca, in lingua himjarica עתתר, assyriaca Istar, apud Graecos Atargatis, cf. S c h r a d e r, Höllenfahrt der Istar (Jena 1874) p. 24.

technicus artis magicae, ܟܠܕܝܘܬܐ i. e. chaldaismus c. gr. Land. anecd. I, 70, 7 ܡܣܟܠܐ ܗܘܢܐ ܕܦܟܝܗܐ ܟܠܕܝܘܬܐ infatuat mentem stultorum ars Chaldaica, proxime antecedentibus verbis ܡܚܕܐ ܠܠܒܐ ܕܣܟܠܐ ܩܨܡܐ laetificat stolidorum animum hariolatio. — B. H. schol. in ps. VIII etc. ed. Schroeter pag. 10 l. 5 יַהְוֶה ܗܘܝܘ ܕܡܬܦܫܩ ܐܝܬܘܬܐ ܡܬܘܡܝܬܐ quod significat essentiam aeternam; Land. I, 45, 14 ܦܠܚܐ ܕܐܣܛܪܛܝܘܛܘܬܐ homo in ordine militari merens; ibid. 46, 3 et 2 a fin. ܡܨܐ ܡܫܪܐ ܡܢ ܐܡܗܘܬܐ ܘܦܢܐ ܠܚܐܪܘܬܐ potest ab ancillae ordine deficere et ad liberae matronae conditionem redire; ibid. ult. ܐܒܫܬ ܚܐܪܘܬܗ ܘܦܫܬ ܐܡܬܐ libertas eius pessumivit permanetque ancilla; ibid. I, 48, 4 a fin ܐܢ ܨܒܐ ܓܒܪܐ ܕܢܬܚܫܘܒ ܐܚܘܬܐ ܥܡ ܓܒܪܐ ܐܚܪܢܐ ܕܐܝܟ ܐܚܐ ܐܢܘܢ siquis cum altero fraternitatem contrahere vult ut quasi fratres sint; ibid. 65, 14 ܬܠܦܝܘܗܝ ܠܗܘܪܣܘܬܐ ܘܬܬܠ ܒܐܝܕܗ ܣܦܣܪܐ ܘܣܟܝܢܐ . . . . „doceas eum artem ludiarii eique gladium atque cultrum in manum des; 6 a fin. ܡܛܠ ܕܬܪܬܝܗܝܢ ܓܢܒܘܬܐ ܗܢ ܡܠܦܢ quoniam hae duae res furatrinam docent. — Land. I, 70, 10 ܐܘܡܢܘܬܐ ܡܦܪܩܐ ܡܢ ܫܢܩܐ dexteritas a miseria liberat; ibid. 11 ܣܢܝܐ ܡܠܠܘܬܐ odiosa est loquacitas; ܐܬܠܝܣܘܬܐ fortitudo, animus ad pugnandum audax et imperterritus B. H. chron. 242, 16, derivatum ab ܐܬܠܝܣܐ Ferr. 765 i. e. graecum ἀθλήτης cf. Geiger in DMZ. XVII p. 761; quae vox graeca plerumque quidem apud Syros scribitur ܐܬܠܝܛܐ, quae scriptio physiologicae rationi consonantium graecarum prorsus convenit, at litera ϑ ab initio vocis pronunciata per negligentius quoddam proferendi genus literam τ sequentem sibi videtur aequasse ut pronunciaretur secundum itacismum atlîtîs quod corrumpebatur in atlîsîs, syriazatum atlîsâ; ceterum graecum ἄθλος scribitur ܐܬܠܘܣ Lag. anal. 169, 5 ܡܢ ܐܬܠܣܘܗܝ ܕܗܪܩܠܝܣ ܘܡܢ ܥܒܕܘܗܝ ܕܬܐܣܘܣ de pugnis Herculis et facinoribus Thesei. —

Overb. 42, 1. 2 ܐܫܬܟܚܬ ܗܟܝܠ ܠܐ ܝܕܥܘܬܢ ܗܘܬ ܬܚܘܡܐ ܣܝܡܐ ܠܝܕܥܬܢ. ܘܐܬܗܦܟܬ[1]) ܗܕܝܘܛܘܬܢ ܐܚܕܐ ܚܐܦܘܗ ܕܡܪܚܘܬܢ reperta ergo est imperitia nostra limes esse constituta scientiae nostrae, et conversa est ruditas nostra coercens impetum protervitatis nostrae. — ibid. 161, 23/24 ܫܘܙܒܗ ܡܢ ܝܗܘܕܝܘܬܐ ܠܫܪܪܗ. ܐܝܟ ܕܐܦ ܠܪܒܘܠܐ ܡܢ ܚܢܦܘܬܐ ܠܟܪܣܛܝܢܘܬܐ e iudaismo ad veritatem suam eum eripuit, sicut etiam Rabulam e paganismo ad christianismum. — ibid. 414, 15 ܒܘܕܝܘܬܐ ܦܘܪܫܐ ܕܡܢ ܟܝܢܐ ܡܢ ܫܘܪܝܐ ܫܠܝܚܝܐ ܡܩܒܠܝܢ rationem secuti ipsa rei natura datam primum ipsum exordium ab initiis apostolicis capimus; 418, 12 ܠܝ ܐܓܥܠܗ ܠܪܥܝܘܬܐ commisit mihi pastoris munus. — Cur. anc. docum. 96, 8 ܐܬܬܒܪܬ ܗܘܬ ܩܪܢܗ ܪܡܬܐ ܕܦܬܟܪܘܬܐ fractum erat altum cornu idololatriae. — Lag. anal. 147, 21 ܨܝܪܘܬܐ ars pictoris; 22 ܡܘܣܝܩܪܘܬܐ ars musici; 24 ܓܪܡܛܝܩܘܬܐ ars grammatici. ibid. p. 184 ܠܐ ܡܬܐܠܨܢ [ܢܫܐ] ܕܢܠܥܠܓܢ ܘܢܬܕܡܝܢ ܠܛܠܝܘܬܐ nonne mulieres coguntur[2]) [in infantulorum educatione] ut balbutiant et naturam puerilem imitentur? — Lag. reliqu. 38, 17 ܠܐ ܐܢܫ ܢܡܪܚ ܘܢܥܒܕ ܡܕܡ ܒܫܠܝܛܘܬܐ ܕܟܘܡܪܘܬܐ ܕܠܐ ܟܐܢܐ ܘܕܠܐ ܦܐܝܐ ne quis audeat iure sacerdotalis auctoritatis aliquid iniusti et indecori committere; ibid. 40, 11 ܡܛܠ ܪܫܢܘܬܐ ܕܥܡܐ ܕܐܚܝܕ ܠܗ. ܠܐ ܨܒܝܢ ܕܢܘܕܘܢ ܓܠܝܐܝܬ studio principalis in populum auctoritatis adducti palam profiteri nolunt; 43, 18 [ܐܕܝ] ܥܡܝܪ ܒܗ ܒܡܕܝܢܬܐ ܘܦܩܘܕܘܬܐ Addaeus in ea urbe [sc. Edessa] gu-

1) cf. Dietrichii specimina etc. 5, 8; 20, 8 ܦܫܝܛܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܘܡܣܬܟܠ ܒܗܕܝܘܛܘܬܐ simplex erat in fide et intelligebat per simplicitatem [i. e. nulla sagacitate]; est graec. *ἰδιωτεία*.

2) significatio eadem quae Overb. 133, 6 propr. vim passus est.

bernatoris atque rectoris munus administrabat [1]); ibid. 45, 13 ܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ episcopus — negotia ܬܐܓܪ̈ܘܬܐ ܥܠܡܢܝ̈ܬܐ. ܠܐ ܢܩܒܠ secularia ne suscipiat; 45, 27 ܐܝܟ ܡܢ ܕܥܒܕܝܢ ܠܐ ܡܬܛܟܣܢܘܬܐ ܒܥܕܬܐ tanquam qui ordinis perturbationem [graec. ἀταξίαν] in ecclesia efficiunt. — ܫܠܝܚܘܬܐ apostolatus; ܐܝܢܝܘܬܐ qualitas pl. ܐܝܢܝ̈ܘܬܐ saepius apud grammaticos [B. H. Jos. ʿAkûr. Abr. Ecchell.] et in libris philosophicis pro ποιότης, τὸ ποῖ; ܡܠܚܘܬܐ ars nautae; ܐܫܟܦܘܬܐ ars sutoris; ܗܓܡܘܢܘܬܐ praefectura evang. Luc. 2, 2 (peš.), at simplex est ܗܓܡܘܢܐ, sicut ܟܝܡܘܢܐ = χειμών et ܟܝܡܘܢܝܐ χειμέριος; ܙܕܘܩܝܘܬܐ secta Sadducaeorum; ܛܪܓܘܕܘܬܐ F. 357 tibicinium, compositio cantilenae, a ܛܪܓܘܕܐ tibicen, e graeco τραγῳδός; ܠܣܛܝܘܬܐ latrocinium; ܫܛܝܘܬܐ stultitia Clem. Rom. recognit. ed. Lag. 5, 23 cf. ܫܛܝܐ stultus; ܦܛܪܘܢܘܬܐ intercessio, patronatus; ܐܪܒܥܝܢܝܘܬܐ quadragenitas Ferr. 43; ܩܠܝܪܝܩܘܬܐ Ferr. 571 clericatus; ܬܥܠܘܬܐ astutia vulpina, malitia Ferr. 711; ܕܝܠܩܛܝܩܘܬܐ dialectica logica Ferr. 825.

Accedit quod omnes fere in flexione verbali infinitivi in û, ûϑ (ante suff.) exeunt. Exempla e coniugatione quae dicitur paʿel: ܡܣܟܝܘܬܐ ܕܓܠܐ exspectatio fallax Lag. anal. II, 18; ܘܠܐ ܡܪܚܡܢܘܬܐ ܕܥܠ ܚ̈ܝܐ ܕܡܥܩܝܢ ܢܦܫ nulla misericordia in animantes animi angustia pressos ibid. VII, 13; anal. 42, 29 ܟܕ ܒܟܠܗ ܕܘܟܐ ܕܝܢ ܡܢ ܟܬܒ̈ܐ ܐܠܗܝ̈ܐ ܡܠܦܢ̈ܘܬܐ ܕܠܐ ܡܢܝܢ ܐܝܬ ܠܢ cum revera unoquoque loco librorum divinorum institutiones [concr. = praecepta] nullo numero exstent nobis; — ex afʿel: ܐܦ ܡܟܐܒܢܘܬܐ ܡܘܬܐ ܗܘ ܕܢܦܫܐ etiam vexatio nex est animae anal. 18, 6; ܢܩܦܘܬܐ ܕܡܪܕܘܬܗ comitas castigationis eius, ibid.

---

1) cf. Charîsîi makâmas ed. Kaempf. 54, 1 יְבִיאוּ לְבוּשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לָבַשׁ־בּוֹ הַמֶּלֶךְ apportaverunt vestem dignitatis regiae qua rex induebatur.

19, 14; ܦܘܠܓ̈ܐ ܕܡܕܒܪ̈ܢܘܬܐ distributiones i. e. diversa genera actionum anal. 41, 28; ܡܛܠ ܡܪܢܢܘܬܐ ܕܗܘܝܐ ܒܢܟܠܐ propter insusurrationem quae per fraudem fit; ܡܫܕܝܢܘܬܐ abiectio ab ܐܫܕܝ abiecit; — ἐθpe'el: ܡܛܝܒ ܐܢܬ ܗܘ ܠܡܬܬܘܝܘ praeparatus tu es ad poenitentiam i. e. te poenitebit anal. IV, 26; ܡܫܬܐܘܝܘܬܐ consensus, pacificatio F. etc.

Id quod supra de pleonastico quodam, qui nunc est linguae status, usu diximus literae jûd, etiam de wâw valet, nisi quod hic formae singularicae in ܝܘܬܐ, licet propter etymologiae leges necessario supponendae sint, nunquam fere restant sed tantummodo pluralicae in ܝܘ̈ܬܐ: id quod metaplasmi genus vocaveris. e. gr. ܐܪܝܐ leo, at pluralis ܐܪ̈ܝܘܬܐ Lag. anal. 9, 22 ܩܫܝܐ ܠܟ ܡܕܒܪܢܘܬܗ ܕܗܠܝܢ ܕܐܬܝܠܕܘ ܡܢ ܛܘܗܡܐ ܪܡܐ. ܝܬܝܪ ܡܢ ܕܠܐܪ̈ܝܘܬܐ ܐܢܫ ܢܕܒܪ difficilior enim est tibi (dat. ethic.) gubernatio eorum qui excelso loco nati sunt quam si quis leones gubernet; anal. 44, 24 ܠܬܪ̈ܬܝܢ ܢܗܪ̈ܘܬܐ ܒܪܗܛܐ ܡܬܦܠܓ in duo flumina inter procurrendum dividitur Cur. spicil. IV, 13. ܡܠܐܟ̈ܐ ܐܠܘ ܠܐ ܐܚܝܕ ܗܘܐ ܚܐܪܘܬܐ ܕܨܒܝܢܗܘܢ ܠܐ ܢܦܠܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܐܬܪ̈ܘܬܗܘܢ angeli nisi occupatam tenerent voluntatis ipsorum libertatem, de locis suis non decidissent, a singulari ܐܬܪܐ[1] — ܪ̈ܫܝ ܕܝܪ̈ܘܬܐ anecd. III, 100, 22 praefecti coenobiorum, abbates; Lag. anal. 140, 23 ܐܘܪܟܗ — ܐܝܟ ܫܒܥ ܪ̈ܒܘܢ ܐܣܛܕ̈ܝܘܬܐ longitudo eius est circa septem myriadas stadiorum; anec. III, 356, 15 ܦܪܘܩ ܢܦܫ ܡܫܝܚܐ: ܡܠܟܐ ܕܡܠܟ̈ܐ ܘܡܪܐ ܕܡܪ̈ܘܬܐ — — dominus dominorum; ܒܨܝ ܟܘܠܝ̈ܬܐ perscrutator animorum Ferr. 79. Memo-

1) simillimus usus literae jûd in voce synonyma ܕܘܟܬܐ exstat e. gr. Land. I p. 3 l. 6 a fin. ܕܘܟܝ̈ܬܐ ܕܣܝܡܝܢ ܒܗܘܢ ܓܪ̈ܡܐ ܕܩܕ̈ܝܫܐ loca in quibus ossa sanctorum iacebant.

ratu dignum est etiam vocabulum ܩܐܪܘܬܐ, cera, sine dubio e graeco *κηρός* factum esse, ut ûϑâ augendae tantum formae atque syriazandae causa assumptum sit e. gr. Cur. martyrs XVII, 2 ܘܪ̈ܓܠܘܗܝ ܛܘܒܐ ܝܩܝܕܢ ܒܢܘܪܐ ܚܪܝܦܬܐ ܣܓܝ ܗܘܘ. ܐܝܟܢܐ ܕܒܣܪܐ ܩܐܪܘܬܐ ܟܡܝܪܐ ܕܪ̈ܓܠܘܗܝ ܢܛܦ ܒܬܘܟܠܗ „and for a long time his feet were burning in a sharp fire, so that the flesh of his feet, as it was consumed, dropped like melted wax. — Denique pauca de specie in lingua Syriaca fere inaudita; habemus enim exemplum pluralis masculini insuper ad singularem femininum pertinentis in phrasi ܕܫܘܪܝܬܝܢ „qui ab initio" i. e. recens, cum voci ܫܘܪܝܬ (ܫܪܝ coepit), terminatione ûϑ minime flexa, insuper în, terminatio pluralis masculini (!), subiuncta sit; e. gr. spicil. Cureton. II, 7 ܐܝܟ ܓܒܪܐ ܕܐܬܢܩܦ ܩܕܡ ܠܬܠ̈ܡܝܕܐ ܘܕܫܘܪܝܬܝܢ ܡܫܐܠ as a man who has lately attached himself to the disciples and is a recent inquirer; ibid. XXIV, 7 a fin. ܣܓܕܘ ܠܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܡܠܟܐ ܕܐܛܝܩܝ. ܡܛܠ ܕܫܘܪܝܬܝܢ ܗܘܐ ܣܡ ܟܪܡܐ ܒܬܚܘܡܝܗܘܢ „coluerunt Dionysium regem Attici quia princeps posuit vineam in finibus eorum".

III. Litera servilis *n.*

1) In substantivis formae فَعْلان; ܒܣܐ ܠܟܠ ܩܢܝܢܗ ܕܥܠܡܐ sperne possessionem = bona, fortunas saeculi Lag. anal. XIII, 3; ܙܗܝܐ omne facinus illustre e. gr. ܙܗܝܐ ܪܒܐ ܕܥܒܕ ܒܪܢܫܐ ܗܘ ܕܢܥܒܕ ܛܝܒܘܬܐ ܥܡ ܕܚ̈ܠܝ ܐܠܗܐ praecipuum facinus illustre quod homo perpetrat hoc est ut beneficia conferat in Dei cultores anal. 26, 13 cf. Land. tom. I p. 170; tom. II p. 2 l. 7 et 8 ܢܘܗܪܐ ܕܥܒ̈ܕܝܗܘܢ ܘܙܗܝܢܝܗܘܢ ܕܩܕܝ̈ܫܐ dilucidatio facinorum et virtutum a viris sanctis editarum; Cur. Ancient documents 35, 10 ܡܛܠ ܗܘܐ ܙܗܝܐ ܕܫܠܝܚܘܬܗܘܢ ܕܫܠܝ̈ܚܐ „die herrlichkeiten der aposteltaten", atque ita hoc vocabulum ad designanda martyrum atque omnino virorum sanctorum facta

est solenne. — Overb. 11, 14 ܐܣܬܟܠ ܒܢܣܝܘܢܐ. ܠܡܪܗ ܕܒܝܬܐ ܗܢܐ cognitionem assecutus est possessoris huius domus experimento facto; ܓܠܦܐ alae avium Sach. Ined. 13, 6 a ܓܠܦ sculpsit, caelavit, ergo ala a crenis vel incisuris dicta quae inter singulas pennas intersunt; ܗܠܡܝܬܐ caelatura artificiosa, encarpum (nos: „fruchtgehänge") dicta = ܗܠܡܝܐ quod id.; ܗܡܝܢܐ balteus, cingulum; ܗܢܝܢܐ utilitas, oblectamentum.

2) فُعْلان: Cur. spicil. IX, 6 ܒܟܘܪܗܢܐ ܘܒܚܘܠܡܢܐ ܘܒܫܘܪܥܢܐ ܕܦܓܪܐ corporis morbis et prosperitatibus et vitiis; ܐܘܚܕܢܐ imperium, potestas; ܐܘܒܨܢܐ sollicitudo, diligentia; ܒܘܚܪܢܐ exploratio; ܒܘܣܪܢܐ contemptio, irrisio; ܟܘܠܢܐ interdictio; ܕܘܟܪܢܐ memoria; ܓܘܥܠܢܐ concr. depositum, das anvertraute pfand; ܕܘܫܪܐ et ܕܘܫܪܢܐ vinum defrutum, most; ܚܘܠܛܢܐ commixtio, commercium, familiaritas; ܚܘܣܪܢܐ iactura, mulcta; ܚܘܪܡܢܐ abscissio; ܚܘܫܒܢܐ computatio, ratio; ܝܘܠܦܢܐ doctrina, institutio; ܝܘܪܬܢܐ haereditas; ܝܘܬܪܢܐ utilitas, lucrum; ܣܘܢܩܢܐ indigentia e. gr. Lag. anal. 184, 14; ܣܘܥܪܢܐ visitatio; tum sensu latissimo omnis actio quam quis perpetrat, opus, facinus, res; ap. grammaticos t. t. id quod ܥܒܘܕܘܬܐ genus verbi activum, opp. ܚܫܘܫܘܬܐ passivitas; ܥܘܒܝܢܐ tumor, ulcus; ܥܘܕܪܢܐ auxilium; ܥܘܗܕܢܐ memoria, commemoratio; ܥܘܠܒܢܐ defraudatio, iniuria; ܥܘܡܛܢܐ caligo e. gr. Dietr. specim. 26, 7 ܥܘܡܛܢܐ ܕܟܠ ܣܘܪܚܒܘܬܐ caligo omnis perversitatis, pro usitatiore ܥܡܛܢܐ; ܥܘܢܕܢܐ mors; ܥܘܪܦܢܐ pecunia Joh, 2, 15 etc. propr. id quod ex actione notandi sive definiendi prodit, sensu propemodum passivo, quem schemati فُعْل ab initio inesse infra docebimus; cf. arab. عرّف II rei essentiam definivit, quod in nostro exemplo syriaco ad monetarum essentiam, utrum genuina an adulterina sit, stabiliendam restrictum est; inde ܡܥܪܦܢܐ Matth.

21, 12 peš. numularius, *τραπεζίτης*. ܦܘܠܚܢܐ servitus, cultus; spec. agricultura; concr. opus quodlibet; ܦܘܩܕܢܐ mandatum; ܦܘܪܩܢܐ redemptio, salus; ܫܘܠܛܢܐ dominium, potestas; ܡܘܠܟܢܐ Ferr. 274 promissum, et res promissa et promittendi actio; — de verbis infirmis, concavis, geminatis etc. quae dicuntur: ܠܐ ܚܘܣܟܢ ܗܘܝܬ ܙܪܥ ܐܢܬ nulla parsimonia disseminabas. Lag. anal. XIII, 4; Clem. recognitt. ed. Lag. 3, 22 ܬܘܒ ܡܬܝܪܐܝܬ ܐܝܟ ܕܘܪ̈ܐ ܐܚܝܕܝܢ ܗܘܘ rursus etiam impensius tanquam vertigines tenebant mentem [sc. sermones ܡ̈ܠܐ l. 20]; de hoc vocabulo cf. B. H. opp. gramm. Mart. II, 117 l. 3 comment. Overb. 65, 26 ܡܕܠܠܐܝܬ ܡܬܦܪܫܐ ܒܗܘܢ ܐܓܪܐ ܡܢ ܗܘܠܐ ܫܦܝܐ ܘܣܩܘܠܝܐ ܡܢ ܟܣܦܐ facile in iis faex secernitur a materia sincera et s c o r i a e ab argento. — ܚܘܠܠܐ fissura, foramen (חלל); ܛܘܦܢܐ chald. טוֹפָנָא inundatio.

3) in v a r i i s a d i e c t i v o r u m v e r b a l i u m g e n e r i b u s. p a ʻ e l: ܡܫܠܡܢܐ ܕܡܪܗ proditor domini sui Lag. anal. 8, 10; ܡܕܒܪܢܐ gubernator, dispensator: Lag. anal. 7, 28. 29 ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܡܒܣܐ ܡܕܒܪܢܐ ܠܦܥܠܘܗܝ ܗܟܢܐ ܐܦ ܐܠܗܐ ܡܕܒܪ ܠܗ ܠܙܕܝܩܐ „quemadmodum administrator operarios suos non negligit, ita etiam Deus iustum ducit: quo exemplo satis luculentum fit discrimen inter simplex participium ܡܕܒܪ et substantivum actoris ܡܕܒܪܢܐ, illud enim denotat eum qui in singulis aliquot casibus administrat, hoc eum qui perpetuum habet administrandi munus; cf. etiam ibid. 8, 10 ܐܢܬ ܗܘܝܬ ܐܢܬ ܠܗ ܪܫܐ ܘܡܕܒܪܢܐ tu quidem — es tu ei caput atque moderator. — ܡܠܐܟ̈ܐ — ܡܫܡܫ̈ܢܐ ܐܢܘܢ ܕܐܠܗܐ angeli — ministri sunt Dei i. e. ministrandi coram eo munere funguntur Lag. anal. XII, 15; ibid. XII, 13. 14: ܡܥܕܪܢܐ ܩܕܡܝܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܠܗܐ. ܘܗܘ ܕܐܚܪܝ ܕܡܬܥܕܪ ܐܝܬܘܗܝ ܒܪ ܐܢܫܐ opifer (atque is quidem) princeps est Deus, alter, qui adiuvatur, est homo: ܡܥܕܪܢܐ quia opitulatio ad Dei naturam tanquam perpetuus status pertinet; in antithesi potuit quidem

dici: ܘܡܬܥܕܪܢܐ ܗܘ ܕܩܐܡ „et is qui auxilii stat egenus“, ut item sempiterna qualitas indicetur, sed quod scriptum est denotat „et is cui iterum atque iterum, at singulis vicibus, auxilium praestatur est homo; ܠܫܢܐ ܡܨܝܦܢܐ lingua maledica anal. XIII, 7 oppos. ibid. 9 ܠܫܢܐ ܡܫܒܚܢܐ ܘܡܒܪܟܢܐ; ܡܫܘܕܥܢܘ ܗܘ ܕܡܚܫܒܬܐ ܓܘܝܬܐ index mentis internae ibid. 8. ibid. 38, 13 ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ — ܡܩܕܫܢܐ ܕܟܠ ܘܡܐܠܗܢܐ spiritus sanctus — omnium sanctificator et deificator; 48, 4 ܐܢ ܕܝܢ ܗܝ ܠܐ ܚܫܘܫܘܬܗ ܕܐܠܗܐ ܠܐ ܡܩܒܠܢܝܬܐ ܗܝ ܕܚܫܐ ܐܢܫܝܐ si vero Dei impatibilitas passiones humanas suscipiendi non habet facultatem; ܡܒܕܪܢܐ dissipans etc., ܡܕܡܝܢܐ imitator Cur. corp. Ignat. 16 l. ult. text. syriac. ܡܘܒܕܢܐ: perdens, perire faciens; Lag. reliqu. 35, 20 ܣܡܘ ܫܠܝܚܐ ܕܒܫܘܠܡܐ ܕܟܬܒܐ ܟܠܗܘܢ ܢܬܩܪܐ ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܐܝܟ ܡܫܡܠܝܢܐ ܕܟܬܒܐ ܟܠܗܘܢ statuerunt apostoli ut in omnium librorum consummatione recitaretur codex evangelicus tanquam omnium librorum perpetuus finitor; ܡܕܒܪܢܐ director; ܡܫܒܚܢܘܬܐ laudatio; ܡܚܣܝܢܐ propitiator; ܡܚܕܬܢܐ instaurator.

Af‘el: Lag. anal. V, 30 ܘܠܐ ܕܐܝܬܝܟ ܠܡܣܩܒܠܢܐ par est te perverse agenti castigationem inferre; ibid. XVI, 10 ܡܠܬܐ ܡܟܣܢܝܬܐ ܕܐܟܪܘܙܗ dictum quod suum ipsius praeconem coarguit; Sach. ined. I, 5 inscitia ܠܡܕܪܟܢܘܬܐ ܕܫܪܪܐ ܡܟܣܝܐ comprehensionem rerum veritatis cooperit, ܡܙܥܪܢܘܬܐ deminutio i. e. nominis deminutivi effictio = arab. التَّصْغِير Jos. ‘Aḳûr. p. 113; B. H. opp. gramm. Mart. I, 128/29; ܡܦܩܢܘܬܐ expulsio; ܡܘܕܝܢܘܬܐ gratiarum actio, celebratio, collaudatio etc.

Pai‘el: Lag. anal. 41, 10 ܒܡܣܝܒܪܢܘܬܐ ܣܓܝܐܬܐ. ܒܛܘܪܕܐ. ܒܥܡܠܝܗܘܢ in multa perpessione, vexationibus, laboribus.

Coniugationes reflexivae: anal. VIII, 8 ܐܬܢܩܦ

ܕܬܗܘܐ ܪܡܐ ܪܥܝܢܟܝ ܘܡܫܬܥܒܕܢܝܬܐ... operam da ut sublimis sit mens tua et imperio obnoxia i. e. non semel vel bis mandata facere parata sed semper, obsequendi regulam secuta; cf. B. H. schol. in ps. XL p. 12 l. antepenult. ܡܢ ܕܐܣܬܟܠܬ ܕܡܫܬܥܒܕܢܘܬܐ ܒܥܐ ܐܢܬ cum cognovissem obedientiam abs te requiri; anal. XXXI, 15. 16 ܠܐ ܡܪܟܒܬܐ ܐܝܬܝܗ ܘܠܐ ܡܫܬܪܝܢܝܬܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܠܐ ܡܬܚܒܠܢܝܬܐ ܘܠܐ ܡܝܘܬܬܐ ܐܝܬܝܗ non est composita [anima] neque dissolubilis; ob eamque rem neque corruptibilis neque mortalis: atque ita saepissime participia passiva per ân aucta, maxime praeposita negatione, eam significationis passivae modificationem in se habent quam nos adjectivis in — bar, lich [= angl. like], Latini per — bilis, Graeci adiectivis quae dicuntur verbalibus in τός exprimunt; ergo ἀδιάλυτος = ܠܐ ܡܫܬܪܝܢܝܬܐ, ἄφθαρτος ܠܐ ܡܬܚܒܠܢܐ. — ܫܘܪܝܐ ܕܝܢ ܕܦܘܪܩܢܢ ܕܡܠܬܐ ܗܘ ܡܬܒܣܪܢܘܬܗ principium vero redemptionis nostrae est Verbi [τοῦ Λόγου] incarnatio anal. 32, 10; 34, 12. ibid. 32, 15 ܠܐ ܡܝܘܬܘܬܐ ܠܐ ܡܫܬܚܠܦܢܘܬܐ immortalitas immutabilis; 37, 26 ܦܢܛܣܝܣ ܠܐ ܡܬܡܫܪܪܢܝܬܐ phantasmata quae realia effici non possunt; 39, 18 ܒܪܘܝܐ ܕܟܠܗܘܢ ܨܒܘܬܐ ܡܬܚܙܝܢܝܬܐ ܘܠܐ ܡܬܚܙܝܢܝܬܐ creator omnium rerum et visibilium et invisibilium; 44, 3 ܐܘܣܝܐ ܗܝ ܦܫܝܛܬܐ. ܦܫܝܛܬܐ ܐܝܬܝܗ ܡܢ ܟܠ ܦܪܘܣ ܘܠܐ ܡܬܦܠܓܢܝܬܐ essentia illa simplex est ab omni parte simplex atque individua; 66, 30 ܠܐ ܒܪܝܐ܆ ܠܐ ܡܬܢܩܒܢܐ ܗܘ. ܠܐ ܡܬܓܫܫܢܐ ܘܠܐ ܡܬܡܫܡܫܢܐ — non perforabilis is qui creatus non est neque palpabilis; 88, 27 ܠܐ ܡܬܕܪܟܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܝܟ ܐܒܐ incomprehensibilis est ad instar patris; B. H. chron. 53, 14 ܗܘܐ ܟܪܘܙܐ ܒܟܠܗ ܡܬܥܡܪܢܝܬܐ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην; Land. anecd. I, 2, 4 ܡܛܠ ܡܬܦܢܝܢܘܬܐ ܕܟܪ̈ܣܛܝܢܐ propter Christianorum conversionem; similiter ܡܬܚܠܦܢܘܬܐ permutatio, permutabilitas; ܡܬܝܕܥܢܘܬܐ intelligibilitas; ܡܬܚܙܝܢܘܬܐ visi-

bilitas; ܡܬܚܡܣܢܢܐ tolerabilis; ܡܬܚܣܝܢܐ propitiabilis; ܡܬܚܦܪܢܐ metallum fossile i. e. quod effodiendo comparari et potest et debet et solet; ܡܬܛܥܡܢܐ gustabilis; ܠܐ ܡܬܡܠܠܢܐ ineffabilis, inenarrabilis; ܠܐ ܡܬܣܝܟܢܐܝܬ infinite; ܠܐ ܡܬܦܫܩܢܐܝܬ inexplicabiliter.

4) ܩܛܠܬܢܐ, ܩܛܘܠܬܢܐ etc. Adiectiva in ܢܐ saepius deducuntur a substantivis abstractis quibus iam intensiva significatio inest formae ܩܛܠܬܐ e. gr. ܩܪܒܬܢܐ bellicosus Ferr. 584 ps. 24 [23], 8 a themate ܩܪܒܬܐ quod et ipsum a ܩܪܒܐ inus. per *t* notionem intendens ortum est et indolem bellicosam adque bellum promptam indigitat, ergo non idem quod ܩܪܒܐ, quod est „bellum". Ab hoc ergo abstracto ܩܪܒܬܐ etymologiae causa supponendo descendit ܩܪܒܬܢܐ „indole illa bellicosa instructus", e. gr. Cur. martyrs VII, 12 ܟܕ ܗܠܝܢ ܐܠܦܐܘܣ ܣܚܪܐ ܘܩܪܒܬܢܐ ܒܦܪܗܣܝܐ ܥܒܕ ܗܘܐ „when Alphaeus, full of courage and bravery, had done these things openly with boldness"; Lag. anal. XV, 15. 16: ܟܠ ܡܢ ܕܝܬܝܪܐ ܕܡܣܬܢܩ ܒܪܢܫܐ ܥܠ ܗܘ ܡܢ ܕܡܩܒܠ ܠܗ. ܩܪܒܬܢܐ ܗܘ ܠܢܦܫܗ quotiescumque quis supervacanei quid super id quod opus est in se suscipit mentem suam manifestat esse sibi ipsi infensam. — anal. XXX, 25 ܕܡܠܐ ܚܡܬܐ ܘܪܘܓܙܐ ܠܐ ܡܫܟܚ ܕܢܕܘܢ ܠܚܡܬܢܐ ܘܠܪܘܓܙܬܢܐ qui plenus est furoris et irae non valet diiudicare furiosum et iracundum. — ibid. 27 ܕܐܣܪ [1] ܐܟܬܐ ܥܠ ܐܚܘܗܝ ܕܢܕܘܢ ܠܐܟܬܢܐ ܠܐ ܡܫܟܚ qui iracundiam servat in fratrem suum iudicare iracundum non valet; ibid. XIV, 14 ܟܡܐ ܢܣܒܬܢܐ ܡܬܟܫܢܐ

1) B. A. ed. Hoffm. p. 29 nr. 705 ܐܟܬܐ ܘܐܠܡܐ ܗܘ ܗܘ ܒ ܐܒ' i. e. الضغن . الحِقد . ܗܘ; nr. 709 ܐܟܬܢܐ ܒ ܪܡ. ܠ. الحَقود et ܐܠܡܐ sunt idem, scilicet odium, malevolentia; ܐܟܬܢܐ, in quo vocalis â literae tau adhaeret, est osor.

nomine feminino cognominatur; XLIX, 17 ܚܝܠܐ ܕܫܠܝܛܘܬܗ ܕܫܠܝܛ ܡܢ ܟܠ vi potentiae suae quae potentior est omnibus; Assem. Bibl. Orient. II pag. 294 col. 1 lin. antepenult. ܐܦܢ ܠܥܓܠ ܢܦܩ ܡܢܗ ܐܕܡ ܘܐܟܣܘܪܝܣܛܐ ܗܘܐ ܐܠܐ ܒܫܘܪܝܐ ܡܢ ܐܕܡ ܘܚܘܐ ܒܗ ܥܡܪܘ [est locus ubi Barhebraeus de paradiso terrestri animarum piarum domicilio interimistico agit] etiamsi Adam cito ex eo [sc. paradiso] exiit et exsul factus est, tamen initio quidem Adam et Ḥawwâ in eo habitaverunt" a graeca ἐξόριστος, „e finibus expulsus", vocabulum posterioribus Graecis e. gr. Polybio II, 7, 10 usitatum. locum hunc Assemanianum mihi indicavit Agrellius in Supplem. ad lex. Çastell. p. 14. — B. H. chron. syr. 53, 10 ܟܕ ܢܦܠܘ ܙܠܝܩܐ ܩܕܡܝܐ ܕܫܡܫܐ ܥܠ ܗܘ ܣܐܡܐ ܡܨܛܡܪ ܗܘܐ ܠܬܕܡܘܪܬܐ ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܡܦܩܘܩܐ ܐܠܗܐ ܩܪܘ ܗܘܘ ܠܗ cum primi solis radii in hoc argentum incidissent mirabili modo resplendebat: quamobrem adulatores eum deum appellaverunt [agitur de Herode Agrippa rege Iudaeorum]. — B. H. carmm. ed. Lengerk. I p. 10 l. 10 ܚܝܘܬܬܢܐ ܙܟܐ ܐܝܟ ܓܢܒܪܐ „hominem vitae voluptatibus addictum [„den lebemann"] devincit tanquam heros", contra ܚܝܠܐ ܚܝܘܬܬܢܐ nil nisi facultas vitalis, die Lebenskraft Ferr. 866; ibid. III, 3, l. 5 a fin. ܚܫܝܫܐ̈ ܐܦ ܡܬܐܠܨܢܐ qui coarctata et exacerbata mente sunt. — Cur. spicil. I ult. ܐܣܟܡܐܝܬ ܡܡܠܠ ܐܢܬ thou speakest cleverly. — Sach. Ined. 20, 14 ܠܐ ܗܘ ܡܠܐ ܫܓܘܫܝܐ ܘܫܓܘܫܝܘܬܐ „er ist nicht voll von unruhe und von unruhestiftung"; ܫܘܒܗܪܘܬܐ Cast. 128 iactantia, fastus, superbia; ܚܘܣܣܢܐ indulgens, misericors, abstr. ܚܘܣܣܢܘܬܐ indulgentia; idem significat ܚܘܣܣܢܘܬܐ; ܢܟܘܬܬܢܐ Cast. 552 valde mordens; ܪܓܘܫܢܐ empfindlich; ܢܟܦܢܐ modestus, verecundus; ܢܟܦܢܘܬܐ verecundia; ܟܡܝܢܐ insidiator C. 418, inde ܟܡܝܢܘܬܐ; ܟܘܣܣܢܐ gibberosus; ܟܘܣܣܢܘܬܐ exstat Levit. 21, 20; ܒܪܘܣܢܐ audax, impudens, inverecundus, atque ܒܪܘܣܢܘܬܐ

Ferr. 239 sine exempl. — ܡܘܡܬܢܐ maculatus, vitiosus Ferr. 274; ܣܘܟܠܬܢܐ intelligens [1]); ܣܘܒܠܬܢܐ laboris patiens, indefessus C. 656, ܒܨܬܢܐ nec non ܒܨܘܬܢܐ investigator, abstr. ܒܨܬܢܘܬܐ Cast. 668; ܕܘܢܬܢܐ [ܕܝܘܢܘܣ. ܐܘ] Ferr. 141 contentiosus, litigiosus; ܚܣܘܡܬܢܐ Ferr. invidus; ܙܗܘܪܬܢܐ curans, providens Ferr. 216; ܒܣܡܬܢܐ Ferr. 613 aromatarius, myropola; ܒܪܐܢܫܐ ܕܣܘܟܠܬܢܐ Lag. anal. IV, 9 meticulosus; Bernst. chrest. syr. 28, 2 ܚܕ ܡܢ ܡܦܩܘܪܬܢܘܗܝ unus ex adulatoribus eius; Sach. Inedita VII, 12 ܐܝܟܐ ܕܣܓܝ ܚܣܡܐ ܘܡܒܓܠܢܘܬܐ [2]) ܘܡܥܩܡܬܢܘܬܐ ubi multa est invidia et opinio mala et mores perturbatorii; ibid. VII, 5 a fin. ܐܢܫ ܕܡܠܐ ܥܩܡܬܢܘܬܐ ܘܡܦܝܣܢܘܬܐ ܕܢܟܠܐ ܗܘ ܗܘ ܡܬܝܕܥ qui abundat indole quadam exagitatoria et persuasionis astutia, hic ipse illustris fit; ibid. XI, 7 ܥܩܡܬܢܐ ܚܙܘܗ ܠܗܕܐ ܪܓܬܐ ܕܛܠܝܐ ܕܗܘܬ ܠܡܠܟܐ ܕܝܢ ܗܘܘ perturbatores hanc puerorum cupiditatem quam habebat rex viderunt. Lag. reliqu. VI, 25 ܢܘܕܥ ܠܗܘܢ ܝܕܥܬܐ ܘܡܝܬܪܘܬܐ ܘܣܘܟܠܬܢܘܬܐ ἀπαγγελοῦσιν αὐτοῖς γνῶσιν καὶ ἀρετὴν καὶ σύνεσιν; ibid. XX, 19 ܒܪܝ ܠܐ ܬܗܘܐ ܪܓܘܬܢܐ. ܡܘܒܠܐ ܓܝܪ ܪܓܬܐ ܠܘܬ ܙܢܝܘܬܐ filioli mi, noli esse libidinosus; libido enim ducit ad moechationem. — Barhebr. carmina ed. Leng. part. II p. 5 l. 4 ܝܬܝܪ ܡܢܗܘܢ ܗܘ ܒܗܘܢ ܘܪܕܐ ܙܠܝܩܬܢܐ magis his rosa est radiata; ܗܦܘܟܬܢܐ deceptor, men-

1) Lag. anal. XX, 20 ܒܪܐܢܫܐ ܚܟܝܡܐ ܘܣܘܟܠܬܢܐ sapiens et intelligens.

2) B. A. p. 232 nr. 5911 ܡܒܓܠܢܘܬܐ ܡܣܬܒܪܢܘܬܐ : اَلتَّوَهُّم i. e. opinio [mala], suspicio. B. A. habet etiam participium ܡܒܓܠ quod nr. 5910 explicatur: ܗ̄ ܡܣܬܒܪ . يَتَوَهَّم nec apud Cast. — Mich. vocabulum deest, p. 498 per ܡܣܬܒܪܢܘܬܐ e Barbahlulo explicatur. at etymon?

dax, promissa prodens; ܝܳܕܽܘܥܬ݂ܳܢܳܐ cognitione, sagacitate praeditus[1]).

5) ܦܽܘܪܥܳܢܳܐ = ܡܦܰܪܥܳܢܳܐ. Ostendimus supra p. 33—36 omnibus participiis ab *m* incipientibus terminationem ân affigi quo significatio mere verbalis in nominalem transmutetur. At haud pauca exstant exempla quibus docemur substantiva eius generis verbalia non solum a participiis sed etiam a simplicibus infinitivis formae فَعْل sive in quatriliteris فَعْلَل descendere, ut quae ita ortae sint formae schematis ܦܽܘܪܥܳܢܳܐ idem significent ac si haberemus ܡܦܰܪܥܳܢܳܐ. E. gr. a verbo quadrilitero saf'elico ܫܰܒܗܰܪ sese iactare, gloriari descendit ܫܰܒܗܪܳܢܳܐ gloriabundus e. gr. Lag. anal. XXI, 4 ܒܰܪܢܳܫܳܐ ܚܰܬܺܝܪܳܐ ܘܫܰܒܗܪܳܢܳܐ ܠܳܐ ܐܺܝܬܰܘܗ̱ܝ ܚܰܟܺܝܡܳܐ homo superbia inflatus et gloriabundus non est sapiens. Castellius Ferrarium p. 629 secutus exhibet vocabulum ita punctatum: ܫܰܒܗܪܳܢܳܐ et ܫܰܒܗܪܳܢܽܘܬ݂ܳܐ. Forma nominis abstracti usitata est ܫܽܘܒܗܳܪܳܐ ostentatio, superbia: cuius mensura cum sit فُعَال ܦܽܘܠܚܳܢܳܐ, ܫܽܘܒܗܳܪܳܢܳܐ exspectaveris; quae scriptio cum tradita sit nulla, adiectivum ܫܰܒܗܪܳܢܳܐ scriptum a sola forma simplici فَعْلَل hic ܫܰܒܗܪܳܐ deducendum est. Licet exempla

1) Barhebraeus in maiore sua grammatica p. 16 (ed. Martin) de adiectivis eius quem descripsimus modi agit. literam ܬܰܘ vocat ܬܰܘ ܕܪܽܘܪܳܒ ܡܶܡܠܠܳܐ „tau sententiae amplificandae" atque in iis vocabulis exstare dicit quae ܥܰܡܠܳܐ, laborem et ܫܰܩܺܝܕܽܘܬ݂ܳܐ diligentiam, assiduitatem indicant e. gr. ܝܳܠܽܘܦܬ݂ܳܢܳܐ, ܝܳܕܽܘܥܬ݂ܳܢܳܐ: hoc eum significat qui assidua usus diligentia et laboribus curisque imperterritus doctrinam sibi acquisivit propriam. contra ܝܳܕܽܘܥܳܐ de eo dicitur qui nullo perfunctus labore sed per naturae donum atque haereditatem sciens est, sicut Creator mundi, aut qui non accurata sed levi aliqua praeditus est scientia [ܐܰܝܟ ܚܰܫܺܝܫܽܘ ܐܰܠܳܐ ܡܚܰܝܠܶܐ] sicut pigri homines".

huius formae reapse provenientis praesto non sint, tamen hanc solam amplecti possumus tanquam quae adiectivo nostro originem dederit, si traditum vocalismi schema, id quod necesse est, respicimus. Debebat igitur ab illa specie primitiva formari ܫܒܗܪܢܐ sabʿhĕrânâ, at id difficilius erat pronunciatu; itaque profati sunt Syri ܫܒܗܪܢܐ, cum vocalis ܦܬܚܐ super ܫ posita non ex etymologica sed ex euphonica pronunciationis facilitandae ratione originem ducat sicut et ipsum ܩܘܫܝܐ literae ܒ a Ferrario, certissimo auctore, certo traditum: ut euphonia euphoniam fecerit. Haec ergo est pronunciationum successio: śaf — $h_e$rânâ, śafa — $h_e$rânâ, śabah$_e$rânâ. Exempla: Lag. reliqu. IV, 15 ܣܢܝܢ ܠܡܗܝܡܢܐ. ܫܒܗܪܢܐ. ܪܚܡܝ ܕܗܒܐ *μισοῦντες τοὺς πιστοὺς, ἀλαζόνες φιλόχρυσοι*; ibid. V, 18 ܡܬܬܪܝܡܝܢ ܫܒܗܪܢܐ [ܪܥܘܬܐ] [*ποιμένες*] *ἀλαζόνες, ὑπεραιρόμενοι.* — Land. anecd. I, 68, 7 ܐܢ ܗܘܝܬ ܫܒܗܪܐ. ܠܢܦܫܟ ܗܘܝܬ ܥܒܕ, si gloriosus es, tibi ipsi iniuriam facis. — Vocabula similiter formata: Euseb. theophan. ed. Lee. II, 6 ܡܬܪܓܡܢܐ ܠܪܥܝܢܝܗܘܢ ܕܗܠܝܢ sermonem interpretem harum [cogitationum]. — ܦܪܢܣܢܐ gubernator ecclesiae, ܦܪܘܩܢܐ liberator Ferr. 642, ܫܚܠܦܢܐ Ferr. 655 mutans, varians; ܪܛܢܢܐ F. 897 perturbator, susurro prov. 26, 21 cf. usus samaritanus vocabuli אטרך (afʿel) num. 13, 34 murmuravit.

6) p. 31—33 verba fecimus de substantivis derivatis in ân. Proferantur iam pauca de adiectivis id genus. Quae in duas classes diversae significationis sunt separanda, altera, in quibus syllaba finalis ân vere est denominativa, altera, in quibus esse propemodum pleonasticam evincemus.

a. Adiectiva in ân quae hanc terminationem habent denominantem.

ܟܒܕܢܐ hepaticus, ex iecoris fluxu laborans, iracundus Ferr. 222, a ܟܒܕܐ arab. كَبِد iecur; ܣܥܪܢܐ pilosus a ܣܥܪܐ hebr. שֵׂעָר capillus; ܡܠܠܢܐ Cast. 782 locutuleius, linguax, verbosus cf.

קָהָל, קֹהֶלֶת; ܓܪܒܢܐ scabiosus, ulcerosus Ferr. 576; Lev. 22, 22 a ܓܪܒܐ color caeruleus, ap. Ferr. etiam coelum nubeculis quas capras vocant aspersum; ibidem etiam ܓܪܒܢܘܬܐ scabies; ܩܪܢܢܐ cornutus, corniger Ps. 69, 32; Ferr. 589; ܚܪܡܢܐ contumax; nomen serpentis atrocissimi, basiliscus; ܝܨܪܢܐ Ferr. 217 proclivis ad malum cf. hebr. יֵצֶר „das dichten und trachten des menschlichen herzens"; ܕܫܬܢܐ fem. ܕܫܬܢܝܬܐ Ferr. 237 mulier menstruata, a ܕܫܬܐ menstruum; ܨܗܝܢܐ Jes. 35, 7 sitiens; ܩܛܝܪܢܐ violentus, a ܩܛܝܪܐ tanquam substant. = necessitas, ܒܩܛܝܪܐ saepissime i. q. necessario; ܩܝܛܘܢܢܐ cubicularius Ferr. 566; ܢܟܝܠܢܐ dolosus [at etiam = ܢܟܠܐ dolus] ܙܕܩܢܐ eleemosynarius Ferr. 841; Lag. anal. 142, 7 ܦܣܩܘܬܗܝܢ ܗܟܝܠ ܥܒܕ ܠܚܘܪܘܬܗ ܡܪܘܥܠܢܘܬܗ ܕܬܠܓܐ discissio igitur earum [nubium] nivis candorem spumae similem atque albedinem efficit, a ܪܘܥܠܐ spuma Ferr. 608.

b. Adiectiva in ân quae hanc terminationem habent pleonasticam, ut multa ex adiectivorum ordine inter substantiva, unde derivata sunt, rescendant.

Land. anecd. III, 102, 11 ܐܝܟ ܕܡܣܗܕܝܢ ܗܘܘ ܡܫܡܫܢܐ ܕܝܠܗ ܩܛܝܓܪܢܘܗܝ sicut testabantur diaconi ipsius accusatores, a *κατήγωρ* per itacismum prolato[1]); ܩܪܘܢܐ cupressus, vel pinus, ps. 104 [103],

---

1) alia exempla Sach. Jned. VI, 6 ܐܢ ܠܩܛܝܓܪܢܐ ܡܫܠܛܐܝܬ ܢܡܠܠ ܐܠܐ ܠܩܛܓܪܐ ܟܠ ܡܕܡ ܕܨܒܐ si accusatori, *τῷ κατηγόρῳ* libere atque solute dat copiam, facultatem dicendi quicquid vult; ibid IV ult. ܐܝܬܝܗ ܗܟܝܠ ܣܘܥܪܢܘܬܐ ܩܛܝܓܪܢܘܬܐ ܕܗܘܝܐ ܡܢ ܚܕ ܒܪܢܫܐ ܟܕ ܠܐ ܩܪܝܒ ܡܢܬܐ ܐܚܪܬܐ. ܘܡܬܗܝܡܢܐ ܕܠܐ ܦܘܠܓܐ. ܟܕ ܠܐ ܩܪܝܒ ܐܝܢܐ ܕܡܬܩܛܪܓ est igitur calumnia accusatio quae ab aliquo profertur cum altera pars prope non adsit, et quae nulla haesitatione creditur cum is qui accusatur prope non adsit," Ferr. p. 562 exhibet ܩܛܝܓܪܢܐ contentiosus, litigiosus, fem. ܩܛܝܓܪܢܝܬܐ, abstr. ܩܛܝܓܪܢܘܬܐ.

18, a voce persica سِرو per n laxo vinculo annexum; B. H. carmm. III, 11 lin. 6 .... ܡܢ ܟܠ ܦܣܘܠܐ ܕܟܝܗ̇ ܐܬܩܢ ܠܨܠܡܟ ܐܩܝܡ ab omni scoria mundavit eam [materiam, hylen], tum imaginem tuam constituit — a verbo ܦܣܠ reiecit, at vox non sonat ܦܣܘܠܬܐ, sed ܦܣܘܠܐ, cum verbum parallelum linguae arabicae sit سَلَأَ, i. e. butyrum coquendo aquosis et impuris particulis privavit; palmam spinis purgavit etc.: quod cum hamzam habeat tertiam literam radicalem, ea pronunciatio fortior, ceteroquin in longam vocalem â dissoluta, in lingua Syriaca eatenus servata est ut âlaf pro jûd scribatur; neque vero fortior ille sonus remansit quem in ܛܡܐܐ, ܚܛܐ etc. conspicis. quod autem vocem Syriacam in huius categoriae exemplis ponamus, id est, quod in ling. arabica vocabulum cum eadem primae radicalis vocali exstat سُلَّاءٌ, spinae in palmarum ramis, typum repraesentans partibus residuis designandis accommodatum (فُعَّال, فُعَّالَة), atque eum quidem per mediae literae duplicationem auctum. Alia exempla eiusdem vocabuli Syriaci Afr. carmm. Nisibb. 73, 75; Overb. 65, 27; Lag. anal. 49, 30. — Cur. spicil. XLVI, 13. ܡܢܐ ܓܝܪ ܐܬܗܢܝܘ ܐܬܢܝܐ ܒܩܛܠܗ ܕܣܘܩܪܛܝܣ ܘܕܦܘܪܥܢܐ ܟܦܢܐ ܘܡܘܬܢܐ ܩܒܠܘ quid enim emolumenti perceperunt Athenienses ex occisione Socratis? hoc, quod tanquam retributionem famam et pestilentiam acceperunt; Lag. reliqu. IV, 1 ܢܗܘܘܢ ܥܠ ܐܪܥܐ ܟܦܢܐ ܘܡܘܬܢܐ erunt per terram famis vexationes et pestilentiae; Land. anecd. Syr. I, 8, 7 a fin. ܫܪܟܐ ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ ܡܝܬܘ ܒܡܘܬܢܐ ܕܟܐܒ ܟܪܣܐ ceteri omnes interierunt peste ventris dolorem afferente i. e. dysenteria: atque ita omnino ܡܘܬܢܐ specialiore pestis significatione a ܡܘܬܐ differt. Sach. inedita VII, 9 ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܐܟܠܝ ܩܪܨܐ. ܡܫܬܟܚܝܢ ܡܝܬܪܐܝܬ ܠܘܬ ܡܠܟܐ. ܘܠܘܬ ܪܘܪܒܢܐ isti vero calumniatores potissimum reperiuntur iuxta reges et m a g n a t e s. — ܫܪܟܐ pars residua, a ܫܪܟ, quod idem: e. gr. ܡܢ ܫܢܝܐ ܒܬܪܘܢ ܣܓܝܐ. ܘܡܛܠ ܕܢܗܘܐ ܣܠܩܘ ܫܪܟܐ ܕܦܓܪܝܗܘܢ. ܦܣܩܘ ܘܥܨܪܘ ܓܪܡܝܗܘܢ ܦܪܢܣܐ. ܘܠܐ ܐܦ

. . . . ܠܡܫܪܟܢܐ ܕܫܪܟܢܐ ܢܗܘܘ ܒܚܠܝܡܘܬܗܘܢ multi aegroti mihi provenerunt, qui, ut pars residua corporis sui sana sit, membra morbo correpta desecta abiecerunt, ne etiam sanorum negotium inutilitate sua perturbarent". Lag. anal. V, 18—20; B. H. in Jes scholia ed. Tullberg p. XX lin. 8 . . . . . ܙܡܪܘ ܙܡܪܐ ܠܫܪܟܢܐ ܕܥܡܐ ܕܗܘ ܒܐܘܪܫܠܡ canticum cecinerunt parti populi residuae quae Hierosolymis remanserat. — Saepius pluralis in lingua usitatus semper desinit in ܢܐ̈, cum singularis in ܢܐ non reperiatur, e. gr. B. H. chron. 51, 12 ܐܣܘܬܐ̈ ܕܠܐ ܣܡܡܢܐ̈ ܡܫܡܫ ܐܢܬ sanationes nullis medicamentis adhibitis donas tu, a sing. ܣܡܐ; cf. Cur. Hist. of the martyrs I, lin. 3 a fin. ܠܐ ܗܘܐ ܒܨܠܡܐ̈ ܕܟܐܦܐ̈ ܬܫܒܚܬܐ ܗܘܝ ܡܟܬܒܢ ܠܗܘܢ ܐܦܠܐ ܒܨܘܪܬܐ̈ ܕܡܨܒܬܢ ܒܣܡܡܢܐ̈ ܐܦ ܠܐ ܒܓܘܢܐ̈ minime statuis lapideis inscriptae erant laudes eorum neque etiam simulacris quae variata sunt pharmacis fucatoriis et coloribus, Cur. „statues variegated with painting and colours." — Lag. reliqu. IV, 20 ܪܫܢܐ ܕܢܟܠܬܐ ܣܓܝܐܬܐ ἄρχων μηχανῆς πολλῆς; B. H. carmm. II, 4, 3 ܟܠܗܘܢ ܫܘܫܢܐ̈ ܐܟܪܐ̈ ܘܗܝ ܪܫܢܐ omnes flores sunt agricolae, at illa [rosa] princeps[1]). ܛܪܢܐ petra, silex cf. arab. ظُرَر et Fleischerum in annotationibus ad Levyi lex. chald. pars I, p. 427 a supr. ܢܚܝܪܐ Ferr. 205 spiritus, ventus cf. ܗܒܠܐ spiritus, vanitas; ܩܫܝܐ crudelis, durus Ferr. 589 et ܩܫܝܐ „crudelis", ibid.; ܪܩܢܐ Ferr. 613 inanis, vacuus, inde ܪܩܢܘܬܐ cf. hebr. רִיק chald. רֵיק et רֵיקָן. Jes. III, 24 ܡܐܣܪܐ̈ ܐܣܪܝܢ „cingula sibi alligant", quod a BHo ad h. l. explicatur: ܗܘ ܕܡܠܒܫܝܢ ܠܒܘܫܐ̈ ܕܥܡܪܐ ܥܠ ܦܓܪܗܘܢ vestibus laneis

1) plur. Land. anecd. I 36, 3 ܪܫܢܐ̈ ܕܡܕܝܢܬܐ magistratus municipales; abstr. Land. I, 65, 3 ܡܣܩ ܠܟ ܐܠܗܐ ܠܐܝܩܪܐ ܘܠܪܫܢܘܬܐ evehit te Deus ad honorem atque ad principatum.

cooperiunt pudenda sua. — Sach. ined. 18, 20 ܐܘܘܢ̈ܐ ܕܡܠܝܢ ܢܝܚ̈ܐ ܘܒܘܣ̈ܡܐ. ܘܡܫܬܝ̈ܐ ܘܦܘܪܦܪ̈ܐ mansiones plenae recreationum et amoenitatum et potionum [propr. vinorum, cf. ܡܫܪ̈ܐ, franc. des vins] et cupediorum, — anal. XXIV, 4 ܐܘܪܚܐ ܕܡܣܩܣܩܘܗ̇ ܕܢܦܫܐ ܠܘܬ ܐܠܗܐ ܒܝܕ ܡܠܬܐ ܐܫܬܘܝܗ ܕܐܠܗܘܬܐ via ascensus quem anima ad Deum versus suscipit verbo divino sternitur; B. H. chron. 51, 8 ܣܝܡܬܐ ܟܘܡܪܝܬܐ ܟܠܗ ܡܫܩܝܬܐ ܕܡܝܐ ܐܘܒܕܗ thesaurum sacerdotalem in aquaeductu [construendo] consumpsit pr. loco aquarum descensui destinato; ibid. 53, 13 ܟܕ ܡܬܐܠܨ ܥܡܐ ܒܡܦܩܢܘܗܝ ܕܗܝܟܠܐ ܬܠܬ ܪ̈ܒܘܢ ܝܗܘܕ̈ܝܐ ܐܬܕܝܫܘ ܚܕ ܡܢ ܚܕ cum populus in ostiis templi coarctaretur, tria milia Judaeorum alter ab altero conculcati sunt; Land. anecd. I, 61, 4 a fin. ܝܗܒ ܦܬܝܐ ܬܚܘܡܐ ܠܡܦܩܢܐ ܡܛܠ ܫܕܝܐ ܕܡܝܐ ܘܡܛܠ ܢܘܗܪܐ ܕܒܬ̈ܐ „certam dedit exitui latitudinem aquae emittendae et aedificiorum illuminandorum ergo“, ubi ܡܦܩܢܐ concreto sensu spatium ante domum extensum, aream, vestibulum significat cf. Landii explicationem p. 196 ant. fin.; ceterum idem vocabulum concrete est etiam anus, podex Cast. 560, ut ܡܣܩܢܐ clivus C. 555. — Overb. 66, 14 [ܐܝܠܢ̈ܐ] ܠܐ ܒܟܠܙܒܢ ܦܪܫܝܢ ܦܐܪ̈ܐ ܡܢ ܟܘܪܐ. ܘܐܒ̈ܒܐ ܡܢ ܕܫܢܐ arbores [quas Manichaei lucidae materiae exsolvendae tanquam fornaces inservire nugantur] non unoquoque tempore discernunt poma e terra atque fructus e pulvere; ibid. 142, 20 ܠܐ ܬܣܝܡܘܢ ܠܘܬܝ ܒܣܡ̈ܐ. ܘܠܐ ܝܐܐ ܠܝ ܗܘ ܐܝܩܪܐ. ܘܠܐ ܗܪܘܡܛ̈ܐ ܘܪ̈ܝܚܐ nolite iuxta me [sc. mortuum] ponere unguenta, neque enim convenit mihi hic honor, neque aromata et odores; ibid. 12, 9 ܡܓܘܫܐ ܫܩܠ ܦܓܪܗ ܒܩܠܝܒܐ. ܘܗܘ ܗܘ ܢܝܫܐ ܕܚܒܫ ܠܒܢ̈ܝܐ. ܘܕܡܪܐ ܗܘܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܠܡܪ̈ܘܗܝ ܕܗܘ ܗܘ ܢܝܫܐ „Magus [i. e. rex Persarum] corpus Mânîi haeretici sublatum turri affixit, ut haec nota indicaret spectantibus urbem fuisse obnoxiam huius signi dominis“ — ubi non sine causa primum dictum est ܢܝܫ̈ܐ,

deinde ܢܝܫܐ, nam illo loco intelligitur cadaver haeretici turri affixum atque ita notae ceteros terrentis vices quasi gerens, hic vero signum, quod dicitur dominis suis adhaesisse, est doctrina Manichaei in perpetuam auctoritatem ab inventore promulgata, ab eamque rem illo loco nomen quasi unitatis ܢܝܫܐ, hic ܢܝܫܐ; cf. novum huius explicationis documentum l. c. lin. 15 ܫܠܕܐ ܘܢܝܫܐ. ܬܪܝܗܘܢ ܒܚܕ ܙܒܢ „cadaver atque signum, utraque res uno tempore." Pertinet ad hanc classem etiam nomen supra iam inter nomina in î𝜗â positum ܛܠܠܝܬܐ „umbra", cuius formae origo atque fundamentum in duabus prioribus literis situm est cf. hebr. צֵל, quibus et ân et î𝜗 accessit. Ea de causa hic etiam nunc aliquot exempla. Cur. Fest. letters of Athan. 13, 10 a fin. ܐܦ ܠܕܘܟܬܐ ܠܛܠܠܝܬܐ ܦܬܟܪ̈ܝ ܗܘܘ quin etiam usque ad umbrae, phantasmatis cultum delapsae erant; ibid. 14, 10 ܚܢܢ ܕܝܢ ܟܕ ܡܢ ܛܠܠܝܬܐ ܡܪܚܩܝܢ ܗܦܟܢ. ܐܬܝܢ ܠܘܬ ܫܪܪܐ „nos vero cum ab umbra procul regressi simus accedimus ad veritatem"; ibid. 17, 8 a fin. ܗܝܕܝܢ ܐܦ ܗܠܝܢ ܕܛܠܠܝܬܐ ܢܬܩܪܒܘܢ ܠܩܢܝܢܐ ܕܓܡܝܪܘܬܐ „tum etiam res umbratiles [i. e. per typum praeformatae] perduci possunt ad acquirendam perfectionem; plur. Cur. spicil. 27 penult. ܡܛܠ ܗܢܐ ܩܕܡ ܫܐܕܐ ܘܛܠܠܝܬܐ: ܥܠ ܐܦܝ ܐܪܥܐ ܡܬܟܪܟ ܘܨܠܘܬܐ ܐܝܬ ܠܟ ܣܪܝܩܬܐ „quamobrem coram daemonibus et umbris (Manibus) per faciem terrae circumvolveris et precationes facis inanes". Land. I, 36, 10 a fin. ܐܢ ܒܩܘܪܐ ܐܝܬܘܗܝ [ܦܐܐ ܕܢܚܪܪ ܠܥܒܕܗ] ܩܕܡ ܦܪܝܕܘܛܐ ܘܩܕܡ ܩܫܝܫܐ „si quis ruri degit [decet eum servo suo libertatem donare] coram periodeuta et senioribus [presbyteris] i. e. hebr. הַזְּקֵנִים arab. ٱلشُّيُوخ cf. Land. prolegg. ad tom. I p. 188; Lag. anal. 143, 19 ܡܢܗܘܢ ܕܝܢ ܕܪܘܚܢܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܕܒܟܝܢ ܫܪܝܪܐܝܬ e ventis [propr. substantiis ventosis] sunt qui stabili ratione flent. — Cur. spic. VII, 10 a fin. ܫܘܫܡܢܐ ܐܝܟ ܗܘ ܐܟܢܫܐ ܒܩܝܛܐ....... formica coacervat sibi acervum per aestatem cf. arab. سُمْسُم; ibid. IX, 8 ܐܡܪ

ܐܢܐ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܗܘ ܗܕܐ ܫܘܠܛܢܐ ܠܐܠܗܐ ܘܠܡܠܐܟܐ ܘܠܫܠܝܛܢܐ aio equidem esse hanc potestatem Deo et angelis et dominatoribus cf. ܫܘܠܛܢܐ [1]); ibid. X, 3 ܠܐ ܥܘܬܪܐ ܡܫܬܟܚ ܐܠܐ ܠܘܬ ܙܥܘܪ̈ܐ. ܘܠܐ ܫܘܠܛܢܘܬܐ. ܐܠܐ ܠܘܬ ܚܕ̈ܝܢܐ ..... opulentia non reperitur nisi penes paucos, neque dominatio nisi penes nonnullos"; ibid. 15, 2 ܠܐ ܒܡܫܚ̈ܐ ܛܒ̈ܐ ܡܫܬܡܫܝܢ non utuntur unguentis bonis, Cur. ointments; cf. l. c. p. 40 lin. ult. ܛܘܝܒܐ ܕܡܫܚ̈ܐ ܕܡܫܚܝܢ ܐܢܬܘܢ ܘܟܠܝ̈ܠܐ ܕܡܥܛܪܝܢ ܐܢܬܘܢ „apparatio unguentorum quae vos oblinitis et coronarum quas vos imponitis". Lag. anal. 146, 8 ܙܘ̈ܥܐ ܗܢܘܢ ܕܐܪܥܐ ܗܠܝܢ ܕܝܚܝܕܝܢ ܘܒܛܘܫܝܐ ܡܙܝܥܝܢ ܥܡ ܗܦܘܟ̈ܝܐ ܥܫܝ̈ܢܐ ܪ̈ܬܝܬܐ ܡܬܩܪܝܢ ii motus terrae qui solitarii atque in abscessu concutiunt cum vehementibus eversionibus tremores vocantur. —

7) ܦܢܝܟܐ et ܦܢܝܟܝ̈ܐ. In minore grammatica sua Syriaca, quae versibus conscripta est, Barhebraeus vers. 203 seqq. ed. Martin. de derivatione nominum, ܒܝܬܝܘܬܐ ܕܫܡܗ̈ܐ [propr. domesticatio] agit. Sex enumerat literas tanquam „domesticationis notas", jûd, nûn, ḳôf, rîś, semkhaϑ, ṭêϑ — de ܩܘܦ atque de ܣܡܟܬ cum ܝܘܕ coniuncta omnino non sumus acturi, cum nisi in vocibus graecis non proveniant [1]) atque omnino ad graecam pertineant linguam; de ܪܝܫ infra paucis; hic nil nisi ܝܘܕ atque ܢܘܢ spectamus.

---

1) omnino per totum ܒܟܠܗ ܕܢܡܘܣܐ ܕܐܬܪ̈ܘܬܐ in Curetonis spicilegio typis impressum saepius redit, plerumque sensu tropico e. gr. X, 5 a fin. ܢܡܘܣܐ ܗܘ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܐܬܝܗܒ ܠܫܠܝܛ̈ܢܐ ܘܠܐܣܛܘܟܣ̈ܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ordo faciendi itineris quod dominis et elementis a Deo datum est."

2) grammatici Syrorum harum literarum exempla citare solent ܐܘܢܓܠܝܘܬܐ de ܐܘܢܓܠܐ, ܐܘܢܓܠܣܛܝܬܐ, ܢܡܘܣܛܝܬܐ, ܢܘܣܝܬܐ; ܘܠܐ ܢܘܣܝܐ, ܐܪܣܛܘܛܠܝܐ alia.

De his igitur duobus literis derivationis, ܐܬܘܬܐ ܕܥܒܝܕܘܬܐ. Josefus ‘Aḳûrensis in grammatica sua Syriaca arabice conscripta (Rom. 1647. 8) haec habet. Qui postquam et ipse p. 109, 8 sex esse numero has literas (ست حروف فى العددية) docuit, e quibus literae cognationis cum literis relationis congruerent (تَقَعُ حُرُوفُ ٱلْجِنْسِيَّة مَعَ حُرُوفِ ٱلنِّسْبِيَّة), de jûd atque nûn haec habet:

1) ܝܘܕ ܛܘܗܡܝܐ, يود الطائفة e. gr. in ܩܝܛܝܐ aestivus, صَيْفِى, ܣܬܘܝܐ = شَتَوِى; indicat et locum et genus, ܐܬܪܐ ܘܛܘܗܡܐ, e. gr. a nomine loci ܥܩܘܪ p. 121 l. 5: ܥܩܘܪܝܐ arab. cum correpta prima litera العاقورى: ܩܢܘܒܝܐ arab. قَنُوبِينى a graec. κοινόβιον; de ܐܬܪܐ — ܐܬܪܝܐ arab. بَلَد — بَلَدى atque بَلّدَانى; ܗܢܕܘܝܐ هِنْدى. Indicus ܦܪܣܝܐ فُرسى Persicus.

2) nûn ܢܘܢ; significat et accidens atque specificum ܓܕܫܐ arab. العَرَض et essentiam, naturam, ܟܝܢܐ, الطبيعة; e. gr. ܐܪܥܐ — ܐܪܥܢܐ, أَرضى; ܫܡܝܐ - ܫܡܝܢܐ, سَمَائى; ܥܦܪܐ — ܥܦܪܢܐ تُرابى.

3) ܝܘܕ ܥܡ ܢܘܢ, jûd cum nûn consociatum p. 127 lin. 7 e. gr. ܐܪܥܐ — ܐܪܥܢܝܐ arab. ارض — أرضى; ܫܡܝܐ - ܫܡܝܢܝܐ arab. سماوى; ܪܘܚܐ — ܪܘܚܢܝܐ p. 122, 2 arab. الروحانى; ܒܣܪܐ — ܒܣܪܢܝܐ arab. لَحْمِى.

De proximorum duorum generum, derivationis per ܢܘܢ atque derivationis per ܝܘܕ ܥܡ ܢܘܢ factae, mutuo discrimine ‘Aḳûr. in commentario quem ipse ad ea quae retulimus scripsit haec habet: litera relationis nûn, نون النِّسْبَة, in ܐܪܥܢܐ, ܥܦܪܢܐ, ܪܘܚܢܐ, ܫܡܝܢܐ certiores nos facit e materia evasisse rem specialem أَعْطَتْنَا إِفَادَةً أَنْ مِنَ ٱلْجَوْهَرِ صَارَ ٱلْعَرَض; e. gr. ܐܪܥܐ est اِسْمُ ٱلْجَوْهَر, inde ܐܪܥܢܐ: تُبَيِّنُ لَنَا العرض أَى الذى من الارض

„manifestat nobis rem accidentialem i. e. id quod e terra factum est. — Contra adiectiva in ܢܳܝܳܐ e. gr. ܐܰܪܥܳܢܳܝܳܐ non esse quid e genere substantivi originalis significat sed evasisse simile quid: اذا وَضَعْنَا اليود مَعَ النون ܐܝܟ ܐܰܪܥܳܢܳܝܳܐ تَحَقَّقْنَا أن أصلهم ما هو من الارض بل صار ارضى كنحو الملائكة الذين سقطوا من السما الى الارض ما يُسَمُّوا أرضيين بل صاروا ارضيين لذلك يُسَمُّوهم ܐܰܪܥܳܢܳܝܳܐ i. e. „Ecce literam jûd cum nûn coniunctam e. gr. in ܐܰܪܥܳܢܳܝܳܐ posuimus cum in ea simus sententia non esse quid de terra sed factum esse terrestre ad instar angelorum qui de coelo in terram delapsi sunt: qui non vocantur nomine terrestrium sed evaserunt terrestres; obeamque rem vocant eos ܐܰܪܥܳܢܳܝܳܐ." Porro docet, السماوى ܫܡܰܝܳܢܳܐ esse من السما بالنفس, pro tota anima atque essentia ad coelum pertinens, at الذى صار سماوى ܫܡܰܝܳܢܳܝܳܐ p. 128 l. 9 „qui coelestis evasit"; e. gr. homines qui bona opera perpetrarunt evadunt coelestes يَصيروا سماويين, cum natura eorum, اصلهم, de coelo non sit, sed fiunt coelestes في اعمالهم الصالحة „operibus suis probis". — Similiter Barhebraeus in metrica sua grammatica ed. Mart. vers. 209 seqq. ita definit discrimen inter ܪܽܘܚܳܢܳܐ atque ܪܽܘܚܳܢܳܝܳܐ intercedens: ܪܽܘܚܳܢܳܐ discrimine in quadam re posito, ܟܝܳܢܳܐ, a ܪܽܘܚܳܢܳܝܳܐ differt; illud significat ܟܝܳܢܽܘܬܳܐ ܐܽܘܣܺܝܳܐ, derivationem essentialem, hoc, ܪܽܘܚܳܢܳܝܳܐ, notionem continet τῆς ܪܗܛܐ, curae, studii, atque τῆς ܐܚܝܢܘܬܐ ܒܪܝܬܐ, cognationis externae; illud dicitur de angelo, hoc de homine submissi modestique animi, ܡܟܝܟܐ ܒܪܘܚܐ.

Discrimen hoc satis grave in nostris libris grammaticis prorsus fere negligitur, Hoffmannus nil nisi quod Amira habet retulit.

At gravissmum testimonium et claritate et copia ubertateque sermonis insigne habemus Barhebraei tractatum quem in maiore sua grammatica, ܟܬܒܐ ܕܙܠܝܩܐ, libro radiorum, dicta

atque nuper a Martinio Francogallo in lucem edita exhibet. Agit ibi p. 16 lin. 17 seqq. de nominis speciebus, ܐܕ̈ܫܐ. Postquam lin. 18 praemisit, derivatione aut gentilicia aut localia nomina effici (ܐܬܪܝܐ ܐܘ ܥܡܡܝܐ ܐܘ . ܟܝܢܘܬܐ), genera, ܓܢ̈ܣܐ, lin. 19, derivationis dicit nomine τῶν ܐܕ̈ܫܐ affici. Vox primitiva, ܡܫܟܚܢܐ, vocatur ܫܠܡܐ, et derivata, ܡܫܡܫܟܚܢܐ, dicitur ܫܠܡܝܐ lin. 22. Litera derivationi usitatissima est ܢܘܢ e. gr. ܐܘܪܫܠܡ — ܐܘܪܫܠܡܢܐ; quoniam vero ad literam ܝܘܕ insuper ܢܘܢ sese applicare potest, tres habemus species, ܐܕ̈ܫܐ: ܫܠܡܐ, ܫܠܡܝܐ, ܫܠܡܢܝܐ, etiam nominibus ܩܕܡܝܐ, ܬܪܝܢܐ, ܬܠܝܬܝܐ, prima, altera, tertia, vel ܛܘܦܣܐ, ܛܘܦܣܐ ܩܕܡܝܐ, ܛܘܦܣܐ ܬܪܝܢܐ, archetypon, exemplum prius, exemplum alterum designatas; cumque saepissime etiam opera solius literae ܢܘܢ per ܝܘܕ non auctae fiat derivatio, quatuor numerantur ܐܕ̈ܫܐ his typis expressae: ܓܘܫܡܐ, ܓܘܫܡܝܐ, ܓܘܫܡܢܝܐ, ܓܘܫܡܢܐ. Hae species etiam ܐܣܟ̈ܡܐ, σχήματα, vocantur (p. 16 l. 26). Ceterum haud inconvenire mihi videtur et rei de qua hoc loco agimus et argumentis in posterum tractandis hic definitioni locum dare qua Barhebraeus in eodem opere suo p. 20 notionem σχήματος γραμματικοῦ illustrat: ܐܝܬܘܗܝ ܓܝܪ ܐܣܟܡܐ ܓܪܡܛܝܩܝܐ ܨܘܪܬܐ ܕܩܠܐ ܡܫܬܡܥܢܝܬܐ ܕܡܢ ܟܪܝܟܘܬܐ ܕܐܬܘܬܐ ܡܦܩܢܝܬܐ ܠܡܫܡܥܬܐ „est enim schema grammaticum imago quaedam sonorum quae per oralem literarum complexionis articulationem ad aurem perducitur“.

Ipsa autem derivatio auctore Barhebraeo l. c. p. 17 aut est ܟܝܢܘܬܐ ܕܩܢܘܡܐ aut ܟܝܢܘܬܐ ܕܡܘܬܩܢܘܡܐ. Prior ipsam substantiam, naturam designat, indeque ܟܝܢܝܐ dicta, et per solam literam ܝܘܕ efficitur e. gr. ܪܘܚܢܐ spiritalis epitheton est angelorum; aut similitudinem substantiae, ܟܝܢܘܬܐ ܕܡܘܬ ܩܢܘܡܐ: quae si exprimenda est, per nûn atque jûd

consociata fit derivatio; unde homo qui naturarum mere spiritalium, τῶν ܪ̈ܘܚܐ, similis est vocatur ܪܘܚܢܐ. — Altera vero domesticationis species, ܒܝܬܝܘܬܐ ,ܒ, aut cognationem designat cum patre atque maioribus [ܐܒܗܘܬܐ] alicui intercedentem e. gr. ܐܒܪܗܡ — ܐܒܪܗܡܝܐ aut necessitudinem ad locum aliquem pertinentem, ܐܬܪܝܘܬܐ, e. gr. ܐܘܪܫܠܡ — ܐܘܪܫܠܡܝܐ. Ceterum et derivatio per ܢܝ and per merum ܝ facta nil nisi fortuitam atque accidentialem cum aliqua re necessitudinem significat, est ܓܕܫܢܝܬܐ (p. 17 lin. 7); neque enim qualitativa eo modo formata ad omnes eadem natura praeditos referri possunt [ܠܡܫܡܗܝܘܬܐ ܒܫܡܗܐ ܟܠܗܘܢ ܠܐ ܡܫܟܚܢ, sc. ܐܢܫܐ], „nam singuli homines epitheto ܪܘܚܢܐ [nos: geistlich gesinnt], ܛܝܒܢܐ gratiae donis beatus, „begnadigt", ܐܒܪܗܡܝܐ „Abraha oriundus", ܐܘܪܗܝܐ Edessenus similibus affici possunt, neque vero ob eam rem omnes homines sunt spiritali cogitatione insignes aut ad Abrahae genus pertinent aut Edessa sunt oriundi."

Adiectivum ܪܘܚܢܐ feminini singularis formam habet ܪܘܚܢܝܬܐ vocali ܚܒܨܐ super ܢܘܢ posita, plur. ܪܘܚܢܝ̈ܬܐ, cum litera ܢܘܢ vocali careat [ܒܠܥܕ ܢܘܢ]: „nam quoniam in ܪܘܚܢܐ nûn naturā est vocali destituta, ܫܠܝܐ, et solâ litera ܐܠܦ addita vocalis sonum accipiat [ܐܠܦ ܗܘ ܡܙܝܥܐ], in femininae formae singulari numero loco τοῦ ܐܠܦ litera ܝܘܕ vocalem assumit; quod nûn in plurali ad naturam vocali carentem redit."

ܪܘܚܢܐ cum nûn atque jûd in femin. sing. habet ܪܘܚܢܝܬܐ vocali ܪܒܨܐ super ܢܘܢ posita, in plur. ܪܘܚܢܝ̈ܬܐ, cum nûn iterum vocali zĕkâfâ munitum sit; „nam in ܪܘܚܢܐ litera nûn naturâ habet vocalem ܪܒܨܐ."

lin. 16 seqq. „grammaticus quidam Syrus praeceptum dedit hoc ut forma adiectivi feminina literam nûn vocali ܚܒܨܐ munitam habeat, ubi de individuis corporalibus sermo sit,

e. gr. ܐܢܬܬܐ ܛܘܒܢܝܬܐ, femina beata, contra nûn vocalem ܪܒܨܐ teneat in incorporalibus e. gr. ܬܠܝܬܝܘܬܐ ܛܘܒܢܝܬܐ Trinitas beatissima, „at minime universalem esse hanc distinctionem", ait Barhebr., ܠܐ ܟܘܠܢܝ, „inde apparet quod duae formae promiscue usurpatae in libris occurrunt. nam quamquam adiectivum femininum ܓܒܪܢܝܬܐ in enuntiato „ܐܢܬܬܐ ܓܒܪܢܝܬܐ ܟܠܝܠܐ ܗܝ ܕܒܥܠܗ̇ mulier virilis corona mariti sui" individui corporalis est epitheton, tamen de incorporali positum est in enuntiato ܐܘ ܠܢܦܫܐ ܓܒܪܢܝܬܐ vae animae virili! — contra ܓܒܪܢܝܬܐ de ܓܒܪܢܐ non minus de corporalibus quam de incorporalibus positum reperitur. — Testimoniis probandae regulae suae Barhebraeus utitur locis Novi Testamenti 1 Cor. 2, 13 atque 12, 1. „Nam priore loco Paulus substantias naturā spiritales inter se componit indeque dicit ܠܪܘܚܢܐ ܪܘܚܢܝܬܐ [1] ܡܦܚܡܝܢܢ „spiritalibus spiritalia annectimus" [πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες]; at ubi de humanis actionibus [ܥܒܕܘܬܐ ܐܢܫܝܬܐ] verba facit quae cum angelis comparantur, legimus ܥܠ ܪܘܚܢܝܬܐ ܕܝܢ ܨܒܐ ܐܢܐ ܕܬܕܥܘܢ ܐܚܝ |1 Cor. 12, 1| „de spiritalibus vero rebus sciatis velim, fratres mei" — cum ܪܒܨܐ literae ܢܘܢ.

p. 17, 25 ad 18, 2: dicitur ܦܘܫܩ ܓܒܪܐ. ܦܘܫܩ ܓܒܪܐ. ܦܘܫܩܢܝܢ, ܦܘܫܩܢܐ ܐܢܬܬܐ cum nûn vocalis experte [2]), de ܦܘܫܩܢܐ: ܦܘܫܩܢܝܢ ܓܒܪܐ, ܦܘܫܩܢܝܢ ܓܒܪܐ, ܦܘܫܩܢܐ ܐܢܬܬܐ, ܦܘܫܩܢܝܢ ܢܫܐ.

p. 18 lin. 6 seqq.: dicitur ܦܘܢܝ, ܕܡܠܟܝܢ, ܡܠܝܢ, „ܡܠܘ ܕܡܠܟ ܢܘܢ",

1) nb. literam nûn vocali destitutam, in qua cardo vertitur demonstrationis Barhebraei.

2) ergo forma ܦܘܫܩܢܐ distinctis verbis ad femininum genus relatum, ut non amplius sit mirandum qui possit ܡܠܟܘܬܐ generi feminino dari. Ceterum hae formae ad statum qui dicitur absolutum pertinent. E natura vocalis *i* in linguis semiticis explicandum, at non hic.

non ܟܦܢ, ܪܚܡ; femin. ܟܦܢܐ, ܪܚܡܬܐ, ܨܡܝܐ cum zĕkâfâ literae nûn, non cum vocalis absentia — contra licet usurpari et ܫܦܝܪܢ et ܫܦܝܪ, jûd et apposito et omisso, indeque in genere feminino et ܫܦܝܪܢܝܐ et ܫܦܝܪܝܐ. porro non exstat ܟܦܢܝܬܐ et ܪܚܡܝܬܐ, quia non exstat ܟܦܢܝ atque ܪܚܡܝ sine jûd, contra exstat et ܫܦܝܪܢܝܬܐ et ܫܦܝܪܝܬܐ, quoniam fundamentalis forma et cum jûd et sine jûd scribitur."

p. 13 seqq. Si pro usu linguae firmiter constituto dicitur ܐܠܗܝܬܐ ܡܬܩܢܝܢܝܬܐ, at ܐܢܫܝܬܐ ܡܬܩܢܝܢܝܬܐ, „cum divinae naturae, ܛܒܘܬܐ lin. 14, bonitas ܡܬܩܢܝܢܘܬܐ (ibid.) funditus inhaereat, ܟܝܢܝܬܐ sit, neque a tota eius essentia separari possit, contra humanae naturae fortuito tantum accidat, ܓܕܫܝܬܐ sit: hic praecepti quaedam exceptio cognoscitur (ܦܘܢܝܐ lin. 16, propr. declinatio); nam ceteroquin longe plurima (ܐܝܟ ܕܒܣܘܓܐ) adiectivorum substantiae in feminino genere habent ܝܬܐ, contra adiectiva rei accidentis tenent ܘܬܐ: e. gr. ܐܢܬܬܐ ܫܘܦܪܢܝܬܐ, at ܢܦܫܐ ܫܘܦܪܢܘܬܐ, quoniam mulieri venustas a natura est propria data, animae vero symbolice tantum, ܐܝܟ ܕܒܦܘܚܡܐ, addi potest."

Allegetur tandem nota Barhebraei p. 19 lin. 25 seqq. de duabus terminationibus ܢܐ et ܝܐ coniungendis: „in derivatione formanda omni vituperio caret [ܠܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ] literae jûd ad literam nûn accessio sicut in ܙܒܢܝܐ et literae jûd rursus ad jûd e. gr. ܝܚܝܕܝܐ [solitarius], neque vero adiungas licet nûn ad jûd, ut habeas ܙܒܢܝܢܐ, et nûn iterum ad nûn, ergo ܙܒܢܢܐ; exemplum ܢܚܫܐ ܩܘܪܢܬܝܢܝܐ „aes Corinthium", ubi nûn ad jûd accessit, vetus est exceptio (!). [ܦܘܢܝܐ ܗܘ ܥܬܝܩܐ lin. 28]; et in ܐܕܢܢܝܐ „temporalis" litera nûn domesticans accessit literae nûn radicali, non et ipsi domesticanti."

Sequuntur exempla ad illustrandas grammaticarum regu-

las comprobandasque e scriptoribus Syris a nobis collecta. ܪܘܚܢܐ ܥܠ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܢ homo spiritalis i. e. spiritum (divinum) quasi materiam habens ex qua constat omnia iudicio suo subicit Lag. anal. II, 8; ibid. XIV, 22 ܠܐ ܬܕܚܠ ܠܡܛܪ ܣܝܡܬܟ ܪܘܚܢܐ thesaurum tuum spiritalem [i. e. qui e spiritus virtutibus constat] conservare noli vereri; ibid. XLI, 22 ܟܠܗܘܢ ܫܩܝܐ ܪܘܚܢܐ ܐܬܒܠܥܘ omnes potionem spiritalem biberunt i. e. spiritum ipsum quasi absorbuerunt; ibid. XIX, 23. 24 ܕܢܚܐ ܦܓܪܢܐܝܬ ܠܐ ܗܘܐ ܕܝܠܢ ܗܘ. ܕܢܚܐ ܕܝܢ ܪܘܚܢܐܝܬ ܕܝܠܢ ܗܘ „ut corporaliter vivamus nobis non contigit, at ut spiritaliter vivamus contigit." ibid. ܨܠܝ ܕܒܥܓܠ ܬܫܬܪܐ ܡܢ ܐܘܠܨܢܘܗܝ ܕܦܓܪܐ. ܗܕܐ ܓܝܪ ܒܥܘܬܐ ܗܝ ܕܢܦܫܐ ܛܒܬܐ ܠܐܘܣܝܐܝܬ „ora ut cito ex vexationibus corporis exsolvaris; haec enim precatio est animae bonae [quoad substantiam atque essentiam]; XXXII, 2. ܗܘ ܕܡܬܩܪܒ ܒܒܝܬܝܐܝܬ ܒܝܬ ܡܩܕܫܐ ܠܓܘܝܐ qui ad penetralia [societatis cum Deo factae] accedit propr. qui accedit domestice vel potius per accessionem domesticam = ܒܝܬܝܐܝܬ ܒܩܘܪܒܐ ܒܝܬܝܐ ܕܡܬܩܪܒ, مفعول مطلق; XXXIV, 18 ܠܟܠ ܡܕܡ ܡܫܠܡ .... ܘܕܝܠܢܝܐܝܬ ܒܒܣܪܐ ܕܝܠܗ ܡܚܠܛ ab omni parte completus ..... atque peculiariter cum sua ipsius carne commixtus. — ܦܓܪܢܝܘܬܐ corporalitas anal. XLIV, 18; ibid. XLV, 14 ܡܢ ܓܝܓܠܐ ܐܝܟ ܡܢ ܡܒܘܥܐ ܡܕܡ ܢܗܪܝܐܝܬ ܡܬܐܫܕ ܡܢ ܟܠ ܕܘܟ ܟܠ ܙܠܝܩܐ a rota tanquam a fonte aliquid ad fluvii instar ab omni parte sub scintillarum specie effunditur." — anal. XLVII, 27 ܡܛܠ ܕܟܝܢܗ ܛܒܐ ܘܠܐ ܡܬܚܒܠܢܝܐ quia natura eius est bona et incorruptibilis; ܛܘܒܢܐ beatus graec. μακάριος Matth. V, 3. 4 seqq. in translatione Ḥarklensi e. gr. v. 3 ܛܘܒܝܗܘܢ ܠܡܣܟܢܐ ܒܪܘܚ ܡܛܠ ܕܕܝܠܗܘܢ ܐܝܬܝܗ ܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܐ *μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν*; idem saepius in titulis librorum e. gr. codici Florentino qui Barhebraei horreum mysteriorum continet superscriptum est ܟܬܒܐ ܕܐܘܨܪ ܐܪ̈ܙܐ ܡܢ ܡܦܩܢܐ ܕܐܡܪ ܛܘܒܢܐ ܡܪܝ

ܟܬܒܐ ܕܐܘܨܪ ܐܪ̈ܙܐ ܕܡܫܬܘܫܐ „liber horrei mysteriorum constans e tractatibus patris nostri beatissimi, domini Gregorii Barhebraei“ cf. Schröter, B. Hi scholia in pss. VIII, XL etc. (dissert. Vratisl.) p. 1 extr.; contra ibidem p. 4 lin. 10 a fin. ܗܘܐ ܟܠܗ ܒܛܝܠܐ ܒܡܫܝܚܝܐ ܘܡܢܚܡܢܘܬܐ ܕܟܠܗ ܐܒܘܢ ܩܕܝܫܐ ܛܘܒܢܐ ܘܟܠ ܕܟܝܐ — — „cura patris nostri sancti atque beati atque purissimi etc. domini Basilii“. — Euseb. theophan. ed. Lee. I, 37 post med. ܡܫܝܢܐ ܘܡܬܕܡܪܢܐ ܘܚܟܝܡܐ pacifici et bene morati et sapientes. — Lag. anal. 142, 23 ܪ̈ܘܚܐ [.] ܕܡܢ ܥܘ̈ܒܐ ܕܝܡ̈ܡܐ ܪܗܛܝܢ ܘܢܫܒܝܢ. ܓܘܝ̈ܐ ܡܬܩܪܝܢ venti qui e sinubus marium procurrunt flantque venti penetrales vocantur, contra in ead. pag. lin. 25 ܪ̈ܘܚܐ ܕܡܢ ܟܢܫ̈ܐ ܕܥܢ̈ܢܐ ܗܘ̈ܝܢ — ܥܢ̈ܢܝܐ ܡܬܩܪܝܢ venti qui e coniunctionibus nubium oriuntur nubigenae dicuntur. — Lag. anal. LXIV, 26 ܦܓܪܐ ܕܝܢ ܪܘܚܢܝܐ ܕܐܬܓܙܪ ܒܦܪܙܠܐ ܐܪ̈ܥܢܝܐ ܠܚܙܝܐ ܠܐ ܡܨܝܢ „corpus spiritale i. e. spiritu constans quod ferro terresti i. e. rebus terrestribus accommodato dissectum sit ad oculos producere non valent“; ibid. LXXX, 5 ܠܐ ܡܝܘܬܐ ܡܝܬ. ܘܫܡܝܢܐ ܐܬܩܒܪ; immortalis est mortuus, et coelestis sepultus; B. Hi carmm. III, 6, 6 ܒܝܬܐ ܠܗ ܠܗ ܣܪܛܢܐ. ܘܪܘܡܐ ܬܘܪܐ ܫܡܝܢܐ domus ei [lunae] est cancer et altitudo taurus coelestis. — Clementis Romani recogn. ed. Lag. (1860) pag. 7 lin. 13 ܕܢܫܬܩܘܢ ܘܒܫܓܘܫܝܐ ܢܦܫܢܝܐ ܢܥܠܘܢ ܐܝܟ ܕܠܐܢܫ ܕܫܐܕܐ ܘܒܪܝܐ ut cum ad silentium redigerent et in perturbationes animi inducerent tanquam hominem daemoniacum [i. e. daemonis naturam manifestantem, insanientem] et rudem; cf. Overb. 19, 21. 22 ܗܐ ܓܝܪ ܢܚܬܘܢ ܡܢ ܗܫܐ ܘܠܗܠ. ܫܠܝܐ ܕܝܠܟܝܢ ܘܦܘܪܩܢܐ ܡܢ ܕܝܘܐ ܘܕܫܐ̈ܕܢܐ „nam ecce sedatae estis in posterum, quietem atque liberationem acquisivistis e diabolicis atque familiaritate daemoniacorum“; ibid. 423, 7 ܐܝܓܢܛܝܘܣ ܢܘܪܢܐ ܐܝܟ ܕܡܢ ܢܘܪܐ ܐܬܝܠܕ ܐܝܟܢܐ Ignatius igneus, quasi ex igne

factus, discipulus Joannis evangelistae; cf. Lag. anal. 145, 23 ܓܘܡܪ̈ܐ ܕܡܬܗܦܟܝܢ ܠܫܠܗܒܝܬܐ ܘܟܐܦ̈ܐ ܕܢܘܪ ܣܠܩܝܢ ܠܥܠ carbones qui in flammas sunt conversi atque lapides ignei [igniti] in altum evehuntur. — Land. anecd. I, 67, 1 ܐܢܬܬܐ ܠܫܢܢܝܬܐ ܟܠܗ̇ mulier linguosa [garrula, „die alles auf der zunge hat, ganz zunge ist"] est orcus atque barathrum. — ibid. I, 2, 15 ܡܕܝܢ̈ܬܐ ܡܫܡܗܬܐ ܘܥܬܝܪܬܐ urbs inclyta atque opulenta graec. πόλις εὐδαίμων; abstract. Cur. spicil. XLV, 12 ܢܚܕܐ ܗܟܝܠ ܐܢܫ ܒܡܠܟܘܬܗ ܐܝܟ ܕܪܝܘܫ. ܘܒܥܘܬܪܗ ܐܝܟ ܦܘܠܝܩܪܛܝܣ let a man therefore rejoice in his empire like Darius, and in his prosperity like Polycrates. — B. H. carmm. IV, 13 lin. 2 a fin. ܡܛܠ ܕܥܠܡܐ ܗܢܐ ܓܘܫܡܢܝܐ. ܡܠܐ ܟܐܒܐ ܘܠܐ ܡܩܘܝܢܐ „quia hic mundus noster corporalis refertus est dolore neque permanens. — Cur. spicil. XXXII, 4 ܟܕ ܐܝܬܘܗܝ ܠܐ ܦܓܪܢܝܐ. ܦܓܪܐ ܡܢ ܒܪܝܬܐ ܥܙܠ ܠܗ cum esset incorporalis, corpus e natura creata sibi contexuit. —

8) Substantivum ܛܪܘܢܐ „tyrannus", quod vulgo e graeco τύραννος ortum esse dicitur, equidem genuinam habeo vocem Syriacam et a verbo ܛܪܐ [1]) „protrusit" etc. deduco, ita ut substantivum formae فِعْلَان sit et e ܛܪܘܢܐ ṭarw$_e$nâ = ṭ$_e$rûnâ contractum. Forma haec eandem speciem praebet quam vox hebraica קָצִין „iudex" a קָצָה; contractio vero literae semivocalis ܘ in û eadem est qua ܩܘܼܡ oritur e ܩܘܵܡ, statu constructo vocabuli ܩܘܡܐ, [2]) ܚܝܘܬܐ bestia e ܚܝܘܬܐ ḥaiw$_e$ϑâ. Exempla aliquot afferimus quibus significatio verbi ܛܪܐ ea esse ostendatur ex qua tyranno nomen desumi possit. est enim obtrudere, violenter tractare, opprimere e. gr. ܚܘܣܡܐ ܕܪܬܚ

---

1) de radice طرو cf. Thorbecke, Durrat-al-ǵawwâṣ des Ḥarîrî, Lpzg. 1871 pag. 37.

2) vocalis in statu qui dicitur constructo in proximam syllabam promovetur cf. ܦܘܪܩܢܐ st. cstr. ܦܘܪܩܢ, ܗܕܪܐ — ܗܕܪ, praesertim in dialecto chaldaica.

ܠܡܠܟ̈ܐ ܠܐ ܡܛܪܢ ܠܗ „invidia quae reges stimulat eum non exagitat Lag. anal. VIII, 15; cf. ibid. XXVI, 17[1]) ܐܡܬܝ ܕܡܬܚܡܬ ܥܠܝܟ ܒܪܢܫܐ ܡܛܪܢܐ. ܝܬܝܪ ܐܬܬܟܠ ܥܠ ܐܠܗܐ quando furore fertur in te homo vehementer in te invehens, eo magis fiduciam habe Deo., Overb. 31, 10. 11. ܓܠ̈ܠܐ ܕܡܢ ܟܠ ܓܒ ܡܛܪܢܝܢ ܠܗ fluctus qui ab omnibus partibus eum urgent, obtrudunt cf. Lag. anal. VIII, 26 ܢܗܘܐ ܓܒܪܐ ܪܫܐ ܠܐܢܬܬܗ ܘܠܐ ܡܛܪܢܐ sit maritus caput uxoris suae neque vero vexator. — Ceterum simili ratione, qua ܡܛܪܢܐ oritur e ܡܛܪܢܐ, ܐܚܪܢ „alius" redit ad ܐܚܪܝܢ e. gr. ܠܐ ܡܛܠ ܡܕܡ ܐܚܪܢ ܐܬܒܪܝܘ ܡ̈ܠܐܟܐ Lag. anal. XII, 16 „non propter aliam ullam rem creati sunt angeli."

Peregrinae esse originis vocem ܡܛܪܢܐ minime inde colligi potest quod prima consonans solo śewate quod dicitur mobili munita sit, ܡܛܪܢܐ atque ܡܛܪܢܘܬܐ. Jam forma chaldaica טוּרְנָא ap. Buxtorfium semiticam efficit ut suspicemur originem: quam formam ܛܘܪܢܐ collatis ܓܘܡܣܐ st. cstr. ܓܘܡܣ etiam in dialecto Syriaca exspectaverit quispiam, at vox Syriaca de verbo tertiae vocalis ܛܪܐ descendit, chaldaica a verbo mediae geminatae טַר. Ceterum cum טוּרְנָא, טוּרָנָא esse semitica vocabula equidem habeam persuasum, contra idem non dissimulo in eadem lingua chaldaica exstare vocem similiter sonantem atque idem significantem, quam graecam esse neminem effugere possit, scilicet טִירוֹנָא atque אִיטַרוֹנָא, nullo dubio idem quod *τύραννος*, nam hic vocales utrimque prorsus congruunt, graec. υ = ִי atque graec. α = וֹ (obscuratum). — Vox ܡܛܪܢܐ per totum Novum Testamentum non legitur, at legitur in Vetere eiusque Apocryphis. — Vocabula similiter sonantia ܡܛܪܢܐ recens, udus,

1) denominat. a ܚܡܬܐ furor, ceterum satis grave testimonium literam *t* etiam in fine vocum denominatarum, non tantummodo in principio — c. تَجَرَ ab أَجْرٌ merces — e servili radicalem posse evadere.

viridis atque ܛܪܝܬܐ mensa scirpea [a recenti atque viridi juncorum specie vel a succo perpetuo iis immanente dicta] ad stirpem طَرُوَ, طَرِىَ, طَرُوَ „recens, succosus fuit“ pertinent. Originalis significatio radicis ṭar est discindere, rapere, intr. proruere; inde oritur recentem esse i. e. nuper prosiliisse cf. طارٌ is cui prima per genas lanugo progerminavit, طَرِىٌّ in libro MI noctium arabico saepius de recentibus pomis. Altera vero ex parte e proruendo oritur notio e loco excelsiore superveniendi, id quod nos dicimus „überrumpeln“; inde arab. أَطَرَّ IV deiecit, syr. ܛܪܐ incitavit, protrusit, ’eϑpa‘ Matth. 7, 25 proruit: indeque equidem nostram vocem ܛܪܘܢܐ mihi videor posse deducere notione praeditam a g i t a t o r i s, p r e s s o r i s; cf. hebr. נוֹגֵשׂ, aethiop. ንጉሠ፡, porro hominis crudelis, duri, superbi. Contra ܛܪܢܐ „lapis“, id quod supra p. 43. sub fin. indicavimus, e voce arabica طُرٌّ cui addita est syllaba ân explicandum est. Radici vero طر, nulla dubitatione cum طر cognatissimae, equidem notionem assigno s e c a n d i, cum طر sit „discerpere“ Confirmandae causa expositionis nostrae testimonia aliquot e lexicis linguae Arabicae originalibus afferimus.

In lexico مُحِيطُ ٱلْمُحِيطِ, muḥîṭ-al-muḥîṭ, auctore Butruso Bistamîo Berytensi, s. v. طَرَأَ haec leguntur: طَرَأَ عَلَى ٱلْقَوْمِ أَتَنَا مِنْ مَكانٍ او خَرَجَ عَلَيْهِم مِنْهُ فَجْأَةً — طَرُوٌّ ضِدّ ذَوِى — الطارِئة الداهية — طُرَّاة السَّيْل دفعته ومعظمته. Ḳamûsus turcicus s. v. أَطَرَّ haec habet: دوهلرى پكك سوروب كوتورمك معناسنه در يقال طَرّ الابل طرّا من الباب الاول اذا شَلَّها وساقها شديدا . . . . „camelos vehementer protractos propellere“ — etiam (sub totius explicationis finem); بچاق مقوله سنى بيلوب كسكين ايلمك معناسنه در يقال طَرّ السكين وغيرُه اذا حدّدها „cultrum limare ita-

que exacuere“; etiam: بنايى تحديد ايلمك „aedificium certis limitibus circumsepire“, ubi Freytagius arabici secutus Ḳamûsi errorem typographicum تجديد legit vertitque: nr. 4 renovavit aedificium. Ne auctor „Oceani“ quidem (محيط الم) hoc vitium evitavit, cum sive e ḳâmûso arabico sive e Freytagio — quem in usum suum convertisse Bistamîum, id quod dolendum est, demonstrari potest — desumpserit جدّده!; porro يردن نبات بتمكه باشليوب اوجلرى كورنمكى معناسنه در, de apicibus plantarum germinare incipientium ex humo in conspectum prodeuntibus“; تازه اوغلان بيغى ترلمكى معناسنه „de barba teneri adolescentuli efflorescente“; دوه واشّكى مقولهسى حيوانك دوكلك كدين صكره يكيدن نابت اولان توبلرينه دينور „de crinibus cameli, asini, aliorum id genus animalium postquam detonsi sunt denuo crescentibus“; significat idem quod يارمق lacerare = شقّ, e. gr. vestem; dissecare كسمك, قطع; pecuniae extortor, quem nos dicimus „beutelschneider, coupeur de bourses“, turcic. يان كسيجى, est طرّار; tandem بر نسنه يى بر تقريبله قاپوب الّمق معناسنه در يقال طرّ الشىء اذا اختلسه „aliquid tanquam per impetum proreptum capere“.

Lipsiae typis exscripsit G. Kreysing.